OVIDIU VASILESCU

TREPTE SPRE OMUL LEGIONAR

EDITURA LIBERTATEA NEW YORK

Copyright 1989, OVIDIU VASILESCU
All rights reserved. No part of this work may be
reproduced, without the prior written permission.

OVIDIU VASILESCU

TREPTE SPRE OMUL LEGIONAR

DIMENSIUNILE
ȘI
SEMNIFICAȚIA
JERTFEI SUPREME
ÎN
CADRUL DOCTRINEI
LEGIONARE

Uneori, pentru a-şi îndeplini destinul lor tragic, unele neamuri ajung aproape de limita existenţei lor, adică în pragul unei autodistrugeri a fiinţei lor naţionale.

Acesta este momentul culminant al unei resemnări generale şi totale, a populaţiei pe de o parte şi ultima fază de degenerescenţă a unei societăţi căzute de mult în procesul descompunerii morale.

Semnele apocaliptice ale acestui festival funeral în masă, oglinda zguduitoare a acestui holocaust total, devin vizibile, profetice, în ultima lor fază, atunci când neamurile, prin reprezentanţii lor din acel moment astral, îşi ucid sistematic valorile.

Cei mai buni dintre cei mai buni trebuie să piară sub semnul morţii unei societăţi ucigaşe, pentru că numai aşa, lipsite de valorile lor umane, neamurile respective pot fi duse mai uşor, la groapa comună.

Ura oarbă a unei societăţi satanizate, inconştiente şi disperate, va deslănţui

teroarea nelimitată, act retrograd, impulsiv şi absurd, prin care legile constituţionale vor fi răstălmăcite în aşa fel, tocmai ca ele, să "justifice" agresiunea lor. Crimele abominabile, vărsarea de sânge nevinovat, vor deveni fapte comune, la ordinea zilei, numai ele fiind în stare să stingă focul patimilor unei societăţi conducătoare, în care religia şi bunul simţ au fost înlocuite cu desnădejdea, desmăţul şi cultul arginţilor.

Există, aşa cum am mai spus şi altă dată, un drum imaginar pentru cei mai mulţi dintre oameni, dar, concret şi fizic, pentru cei cu judecată profundă, drum hărăzit fiecărui neam în parte, de către Demiurg.

După cum am putut constata, drumurile neamurilor sunt total diferite între ele. Fiecare reprezentând într'un fel îndatoririle neamului respectiv faţă de Creator, şi, într'un mod subtil, reprezentând forţa spirituală a naţiunii respective, devotamentul faţă de adevărul absolut, ca şi puterea de jertfire a acestuia.

Viaţa, cu experienţa ei, ne-a învăţat că drumurile tuturor neamurilor, nu sunt de loc uşoare, asemenea unei promenade. Dacă stăm şi analizăm cu luciditate conceptul de viaţă ca atare, cu toate evenimentele şi fenomenele sale, vom înţelege mai bine, că nici nu puteau fi prea uşoare.

Omul decent a înţeles că rostul nostru prin această trecere, acest popas pe care-l facem spre destinaţia "eternitate", nici nu putea fi decât o instruire, o perfecţionare a noastră, din punct de vedere spiritual. Deci, munca - într'un fel sau altul - truda şi suferinţa, suferinţa şi jertfa, pe deplin înţelese, înţelegere prin care ele se vor transforma în încărcătura noastră morală, care ne va face demni de culmi mai înalte, pentru care înţelegem că am fost creaţi.

Sunt popoare care, de-a lungul veacurilor au avut de străbătut drumuri cu o pantă mai lină, un urcuş mai puţin obositor. Poate ele au mai puţin de răscumpărat. Poate sacrificiul înaintaşilor lor a fost atât de mare, încât le-a putut aşeza, aşa cum am spus, pe o cale mai puţin anevoioasă.

Alte popoare, dimpotrivă, au avut de străbătut distanţe cu pante mai aspre, ori cum este cazul neamului românesc, căruia i s'a dat să străbată prin veacuri, mai ales în genunchi, un urcuş ameţitor.

Cărţile de istorie sunt uneori documente reale, pline de obiectivitate, a tot ce s'a întâmplat în timpuri pe care noi nu le-am trăit. Dar, pentru că am spus "uneori", nimic nu ne va fi mai folositor în orientarea noastră în spaţiu şi timp, decât judecata noastră serioasă

şi limpede, obiectivă şi fermă, cu ajutorul căreia vom reuşi să legăm eveniment de eveniment, epocă de epocă şi, folosind experianţa evenimentelor trăite de noi înşine, să înţelegem că într'adevăr, neamul nostru a fost încercat cu sfinţenia celei din urmă dureri, că i s'a dat să se adape pe calea însingurării sale, din ciutura plină cu otravă, din care au mai băut, fără să moară, şi înţelepţii care, din vorbă, faptă şi jertfă au creat mitul "SARMISEGETUZA".

Nu ştim ce avem de plătit! Preţul însă, a fost şi este uriaş! Preţul este imens, egal cu evlavia cu care am înţeles să urcăm, deci să plătim şi în final, egal cu splendida răsplată, cucerirea muntelui "vrăjit", care ne-a fost dat să-l urcăm, adică aurul unei suferinţe înţelese şi unanim acceptate, încărcătura solară, ori acea acumulare spirituală grea de sensuri, cu ajutorul căreia vom percepe cu mai multă clar-viziune noua ipostază în care ne vom afla şi mai ales, privind în urmă, spre valea abruptă, vom înţelege mai bine unde şi cum am greşit.

Tragedia neamului românesc vine de departe, din adâncuri de secole. El, neamul românesc, era ajuns la capătul puterilor sale, în perioada anilor 1925-1930, aproape resemnat, agoniza, alunecând pe panta dezintegrării, a prăbuşirii sale, sub pedeapsa satanică,

la un pas de dispariţia sa din conştiinţa universală, când cu îngăduinţa unui gest, (pe care, culmea), mulţi încă nu-l înţeleg, Providenţa a decis că nu este încă momentul ca neamul să dispară şi că alta trebuie să fie calea sa de intrare în curtea cu slavă, ori pe făgaşul ireversibil al uitării.

Neamului acela atât de încercat, i se va mai acorda o şansă, ori după calculele neînţelese de cei mai mulţi dintre noi, după o trudă Faraonică, de mai multe secole, neamului românesc i se va da un răgaz, un moment de respiro, ca din nou să coboare şi mai aproape de fundul Genunii, de unde va ieşi (dacă va ieşi), simplu şi purificat, ca adevărurile Cosmice.

Cu două mii de ani în urmă, când omenirea, această magnifică zidire, capodopera tuturor realizărilor, duhul, pulsul echilibrului universal, se găsea în cea mai avansată stare de descompunere morală, când taina absolutului era de puterea zero, când, condusă de zarafi şi farisei, dezorientată şi gata să se autonimicească, uşa piramidei Zeului Facere s'a deschis doar pentru o fracţiune de secundă, în de ajuns, ca un grăunte de lumină, mai mic decât vârful de ac să se strecoare şi cu încărcătura atomică a milioane şi milioane de vieţi, din viteza pe care nici un calcul matematic, nici

o tărie a ochiului ori a gândului n'ar putea să o cuprindă, a atins în taină pe Maica cea Curată, dându-i astf el pe Domnul Christos, întru nădejdea şi salvarea neamurilor.

El, Iisus, Fiul lui Dumnezeu, parte imuabilă a Dumnezeirii, parte a treimii celei sfinte, mulţimea celor trei puncte de sprijin care, în ştiinţele exacte înseamnă un plan perfect orizontal, mai obscons însemnând stabilitate în absolut, echilibru moral, sprijinul Zeului Zenit, El, deci, a fost trimis să îmbrace haină şi fire oemnească, să se bucure şi să pătimească, să fie trist şi îngândurat, înstrăinat şi dezamăgit, să tremure de durere şi teamă, să verse lacrimă omenească şi sânge să verse, şi ca trestia în adâncul nopţii, să fie El scuturat de frigul singurătăţii.

El, Dumnezeu şi Rege, copleşit de durere şi spaimă, va cere cu lacrimi fierbinţi, cu faţa crispată de durerea insultei, uşurarea poverii, aşa cum ar face-o omul de rând, înconvoiat sub greutatea lespezii păcatelor sale.

Durerea Sa va fi omenească, gravă şi copleşitoare, dar în acelaşi timp, El va învăţa omenirea că suferinţa şi sacrificiul au un sens ascuns, care trebuie înţeles şi că odată sensul acela aflat, omul nu mai poate fi învins de nici o cădere, şi mai ales, el nu mai poate sluji

forţelor răului. El, omul, se va ridica biruitor din suferinţă în altă suferinţă, mai tare, mai bun, mai mândru şi mai drept.

Nimic nu a stăruit mai viu, mai falnic şi mai exemplar prin veacuri, decât vraja învăţăturii Sale, această credinţă totalitară, care este religia creştină. Au căzut imperii, s'au scufundat civilizaţii şi toate templele necredinţei şi-au făcut din moarte un rost, în timp ce Evanghelia cea Sfântă scapără tot mai mult prin şirul de veacuri.

Învăţătura lui Christos, reverberaţia echilibrului universal, a redat omenirii demnitatea pierdută, şi mai cu seamă, i-a redat speranţa, putinţa să creadă că este ceva mai mult decât experimentul carnal al lui Freud, că aparţine unei specii divine şi nu clasei subumane a lui Darwin, Marx, Engels şi acoliţii lor.

Aşa dar, omenirea, deci toate neamurile şi-au găsit salvarea atunci.

Creatorul avea un plan bine stabilit cu fiii pământului.

În planul cel mare, în care sunt cuprinse toate neamurile, se pare că neamul nostru este o particularitate. El trebuie să fie un exemplu. Prin însăşi linia destinului său, aşezare geografică, limbă, spiritualitate, toate ne îndreptăţesc să credem că cu el, Ziditorul are un plan

tainic, aparte de al celorlalte neamuri.

Aşa cum am spus mai sus, când totul părea pierdut, neamului i s'a mai dat o posibilitate de a continua să existe.

De data aceasta, în destinul neamului rmânesc, a intervenit Corneliu Codreanu, omul născut din abur şi sânge omenesc, pe care Dumnezeu l-a ales ca "MESAGER" al Său, prin care Să-şi trimită voia către neamul românesc. Odată cu venirea sa printre noi, sensul vieţii noastre intra pe un nou făgaş. Regăsirea noastră şi a lumii în Dumnezeire, în absolut, lumina sfântă, ori mântuirea în botezul eternităţii, pentru care vom jura să fim robi credincioşi.

Corneliu Codreanu ne va învăţa că viaţa este o robie plină de sacrificii, un calvar voluntar, ultimul act fiind moartea pe deplin înţeleasă, a cărei apoteoză va fi ÎNVIEREA.

Ca unul în care se împlineau toate virtuţile creştine, cuget iluminat de viziunile marilor gânditori, în stare să străpungă cu gândul densitatea veacurilor, să prevadă şi să prezică pe baze absolut logice, cui va aparţine viitorul, el ne învaţă moartea Christologică, întru îmbrăţişarea sângelui lui Christos, singura cale spre ÎNVIEREA de care vorbeam mai sus, adică, continuarea existenţei noastre în planul Dumnezeiesc, fapt abisal, de proporţii cosmice.

Aşa dar, moartea în Christos, înseamnă viaţă eternă şi atunci ne este mai uşor să înţelegem de ce în doctrina filozofică a lui Corneliu Codreanu, moartea ori sacrificiul continuu erau atât de prezente: "ELE ÎNSEAMNAU ÎNVIEREA" noastră, adică trecerea în "NIRVANA".

Corneliu Codreanu, omul a cărui credinţă va avea ca punct de sprijin axul Sfintei Treimi, el, pentru care onoarea, demnitatea şi adevărul, dublate de un devotament unic, erau o parte din raţiunea sa de a exista, avea harul celui TRIMIS de dincolo de bătaia gândului muritorilor, sol cosmic, corifeu al REÎNVIERII naţionale şi al omenirii creştine. Ca orice idee majoră, ideia lui Corneliu Codreanu "ÎNVIEREA" omului prin moarte, va împărţi lumea în două părţi, nu neaparat egale: cei care vor alege "viaţa", necontând premizele de la care vor porni întru înţelegerea acesteia, după cum nu va conta care vor fi mijloacele prin care ei vor "reuşi".

Cei care vor alege "ÎNVIEREA", a cărei torţă era purtată de cel care fusese deja săgetat de flacăra absolutului, implicit vor accepta moartea, ca pe ceva natural.

Aceştia vor fi batalioanele de legionari, care au îmbrăţişat Mişcarea Legionară, filosofia doctrinară a lui Corneliu Codreanu, la temelia căreia a pus sfânta credinţă a lui Christos. Această

şcoală de educaţie românească, această sfântă revoluţie, va fi un unic fenomen doctrinar al secolului XX, revoluţia conştiinţei omeneşti.

O revoluţie îşi atinge scopul atunci când prin forţa brutală, reuşeşte să distrugă, să înlocuiască o societate, o stare de lucruri existente cu ceva nou, ceva rupt de tot trecutul mai apropiat ori cât de îndepărtat.

Prin revoluţia sa, Corneliu Codreanu îşi propune nu să modifice o stare de lucruri, o societate, ci pur şi simplu, amplul său proces revoluţionar, de inspiraţie "DIVINĂ", va schimba starea morală a omului în toată adâncimea ei, în aşa fel în cât, la ieşirea din această tumultoasă prefacere sacră, omul va avea înfăţişare şi aptitudini de erou.

*

* *

EROUL
ÎN CONCEPŢIA DOCTRINEI LEGIONARE

Este cred nevoie să definim cât mai exact noţiunea de EROU, despre care vom mai vorbi în continuarea acestei lucrări. Găsesc că este necesar să elucidăm odată pentru totdeauna, la ce se referea Corneliu Codreanu, când spunea că omul nou, creat de sfânta sa "rebeliune", ideologia Legionară, va avea calităţi de erou.

Evident, nu voi încerca să găsesc o definiţie nouă pentru ceea ce orice om doct ştie, şi nici slalom filozofic, adică sofistică, nu voi încerca să fac.

Doctrina Legionară este drumul renunţării permanente, la lucruri de cea mai mică importanţă, până la cele mai mari, putând culmina cu renunţarea la tine însuţi.

Toate aceste renunţări, pentru individul care a înţeles taina Legionară, nu sunt altceva, decât parte din refacerea sa spirituală, o revoluţie lucidă a posibilităţilor sale morale.

În mod din ce în ce mai conştient cu de la sine putere şi dăruire, în drumul său spre dobândirea calităţii de Legionar, omul respectiv nu se mai pune pe sine înaintea necesităţilor neamului, ori societăţii căreia îi aparţine. Cu răbdare şi devotament, el va călca

în picioare orice pornire de pismă, de egoism, ori trufie. Va înţelege că adevărata sa misiune este de a deveni cât mai folositor celor din jurul său, să-i ajute şi să-i iubească pe aceştia, cu dragostea cu care s'ar iubi pe el. Va înţelege să se umilească atunci când a greşit faţă de aproapele său, să se lase pe sine ori de câte ori va fi nevoie şi să iasă în ajutorul fratelui său. Străduinţa sa îl va ajuta să se simtă fericit, trăind în smerenie fără prisosinţă, ba chiar mai mult, el va fi primul care va înţelege că sărăcia este un neajuns, dar nici o dată o ruşine.

Ori, toate acestea nu sunt altceva, decât renunţări, sacrificii. În momentul în care toate acestea au fost realizate, când dintr'un individ apatic, dezinteresat de problemele altora, şi de cele ale societăţii în mijlocul căreia trăia, acum el se consideră parte integrantă a societăţii respective, el crede în frăţietate în buna înţelegere şi îngăduinţă, asta înseamnă că el este deja un alt om. Înseamnă deci, că printr'o viaţă sobră, săracă în plăceri, printr'un efort susţinut de convingere sinceră, lucidă, că drumul spre eternitate înseamnă jertfă continuă, el a dobândit prima, şi cea mai mare victorie: "BIRUINŢA DE SINE". Există oare o victorie mai încărcată de nobleţe, decât faptul că tu,prin tine însuţi, ai

reuşit să învingi o stare gravitaţională în care erai obişnuit să trăieşti, că ai schimbat lumea subiectivă din tine, cu una obiectivă, că printr'un efort educativ, aspru şi bărbătesc ai reuşit să te înfrângi pe tine?!

Nu există victorie mai plenară! Acesta-i idealul pe care-l ating numai caracterele de granit!

Acela care a reuşit să se înfrângă pe sine, este un erou!

Despre acest tip de erou vorbeşte Corneliu Codreanu prin ideologia Legionară şi nu despre eroul fabricat de "preţioşii" filosofi de cafenea, care, în neputinţa lor de a se abţine, fie şi de la un blid de ciorbă, dau zor peste tot cu ceea ce ei ar dori să fie insinuări, în fond atacuri brutale, fabulaţii infantile, care în final le dovedesc sărăcia lor morală, intenţiile, şi slaba lor pregătire în lupta cu viaţa.

Suntem ceea ce suntem şi nu datorăm nimănui nimic! Am descoperit învăţătura lui Corneliu Codreanu, ne-am însuşit-o, şi înţelegem să trăim numai după perceptele ei!

Mă gândesc că este mai bine să faci front comun cu cel care a readus în conştiinţa umană victoria spiritului asupra materiei. Este cred de justeţe, să stai alături, fie şi la spânzurătoare, de cel care ne-a eliberat de frica para-

lizantă a morţii, învăţându-ne că de fapt, ea nu este altceva, decât calea spre deschiderea perspectivei în absolut, decât să aparţii de o gaşcă de căpcăuni, care, se plâng pe la toate colţurile că: legionarii vor să pună toată lumea la muncă voluntară!!!!

A te uni într'un grup de prieteni şi a ridica din ruină casa unui năpăstuit, lovit de cutremur, să zicem, ori a ridica aşezăminte sociale prin muncă prietenească, ne plătită, în ideea de bine şi frumos, fără a forţa pe cineva să te urmeze, asta înseamnă pentru leneşii cronici, muncă voluntară "obligatorie"!!!

Revenind acum la ideea omului nou, ori individul care tinde spre o asemenea opţiune şi a acceptat să treacă prin acest proces de galvanizare spirituală, el va trebui ca printr'o înţelegere tulburătoare, în intimitatea sa, să demaşte, să acuze, să-şi judece şi să-şi condamne la moarte, conştiinţa cu care a intrat în focul acestei mitice remodelări, să-şi desbrace fiinţa de vechile lozinci şi slogane care, i-au adormit cugetul şi'n locul lor să aşeze legea creştină, ordinea divină, semnul adevărului şi al loialităţii, dragostea sfinţită cu jertfă, adică renunţarea la ambiţii şi preocupări mărunte, grija permanentă faţă de nevoile neamului său, adică ideea de a-l ridica pe acesta în sânul, ori deasupra tuturor elitelor.

Din momentul în care individul a trecut cu succes prin tot acest minuţios proces de jertfire, el are acum o conştiinţă nouă, o înţelegere exactă a persoanei sale, adică punându-se de acord cu starea sa morală, într'o atitudine nouă, bazată pe principii creştine, de adevăr şi demnitate, el se va pune mai uşor în acord cu mediul înconjurător, cu felul în care trebuie să se prezinte societatea din care el va face parte şi în final, ca o încununare supremă, în mod logic şi cu o plenară înţelegere, el se va pune de acord cu viaţa Divină.

Doctrina Legionară, rodul gândirii lui Corneliu Codreanu, MESAGERUL, nu tinde în nici un fel să înlocuiască ori să ştirbească cumva învăţătura lui Christos. Ideologia Legionară este la rândul ei o nouă religie!

Este ştiinţa prin care nu se încearcă nici măcar un moment, umanizarea Evangheliei, ci, dimpotrivă, această nouă lege, acest mesaj metafizic, va evangheliza omul care va avea o mai bună înţelegere faţă de învăţătura Domnului Christos.

În marea sa dragoste pentru neam şi pentru om în general, Corneliu Codreanu a pornit de la Icoană. Noua sa învăţătură, aplicarea ordinei Divine în societatea omenească, va merge mână în mână cu Evanghelia Mântuitorului. Ele se vor toarce şi se vor împleti

împreună, într'un fir mistic, depănat de cea mai mare conştiinţă românească, rodul unei gândiri, ale cărei inspiraţii i-au fost trimise de pe streaşina ultimei Abscise, de către spiritele marilor iniţiaţi, cu care el avea puterea magică să fie în dialog.

În aplicarea ideii sale de redresare a neamului românesc şi salvarea conştiinţei umane, MESAGERUL se va adresa mai ales tineretului, vlăstarele prin care neamul se presupunea că va continua să existe. El se va adresa tineretului, pentru că aşa cum am spus, acesta urma să fie continuarea unui destin dramatic, al naţiunii româneşti, pentru că el, tineretul, era mai receptiv la înnoirea propusă de Corneliu Codreanu şi în final, se adresa tineretului, în dorinţa de a-l scoate din zona de influenţă a unei societăţi putrede, în prag de descompunere, care, în drumul ei inevitabil spre ruină, făcea totul ca să angreneze şi naţiunea, pe calea distrugerii ei fizice.

Revoluţiei sale spirituale, tineretul îi va răspunde cu entuziasm neaşteptat! Toţi simţeau povara unei societăţi nedrepte, toţi vedeau că nepotismul şi corupţia erau legile de conduită ale stăpânitorilor zilei, şi mai mult, vedeau cu toţii cum naţiunea agoniza pe drumul pe care îl pregătiseră politicienii vremii.

Politica nu era altceva, decât o

afacere rentabilă, dar murdară. O cale uşoară de căpătuială a unor elemente corupte, vândute intereselor străine. La adăpostul sloganului mincinos "democraţie", ele călcau în picioare orice iniţiativă cât de cât serioasă, înşelau buna credinţă a acelora pe ai căror umeri se căţăraseră, într'un cuvânt, dispuneau de ţară cu tot inventarul ei uman şi material, după poftele lor, aşa cum s'ar fi purtat cu moşiile lor.

De la un număr restrâns de tineri, câţi au fost la început, în numai câţiva ani, adevărate batalioane de tineri Legionari traversau ţara în cântec, de la un capăt la altul, sub supravegherea aceluia care le trecuse inimile prin incandescenţa adevărului, le scăldase cugetele în sfânta nebunie a jertfirii, învăţându-i astfel cum să trăiască, şi dacă va fi nevoie, cum să moară.

Odată mai bine înţeleasă învăţătura creştină, completată cu trăirea virtuţilor Legionare, moartea nu mai este de natură să-i sperie pe discipolii lui Corneliu Codreanu. Dimpotrivă, ei vor folosi viaţa de aici înainte ca pe un ritual pregătitor de intrare pe porţile veşniciei. Conceptul jertfei supreme în ideologia lui Corneliu Codreanu capătă dimensiuni cu totul noi. Înseamnă reîntoarcerea spiritului la starea primară, parte integrantă a echilibrului universal, dematerializarea

fiinţei umane, topirea ei în lumina eternă a absolutului. Jertfa, era deci acum, rezultatul unui fanatism plenar.

F A N A T I S M U L
ÎN CONCEPŢIA LEGIONARĂ

Fanatic, se înţelege în filosofia lui Corneliu Codreanu, acea fiinţă inteligentă, care judecă cu luciditate firul acţiunilor sale, înţelege sensul şi scopul pentru care va trebui să se jertfească, şi deci, actul jertfei, va fi actul produs după o serioasă chibzuinţă şi nu cum încearcă gloata rău intenţionată să peroreze, dând înţelesul vulgar noţiunii de fanatism. Fanatism înseamnă în chip Legionar, un devotament neclintit faţă de cauza pe care ai îmbrăţişat-o, după o analiză profundă şi desigur, după o tainică înţelegere a ceea ce te aşteaptă la capătul efortului tău.

Nu poate fi ceva mai înălţător, decât ca printr'un act de meditaţie, de vorbă cu tine însuţi, în mod logic, să ajungi la concluzia că moartea care sperie şi anchilozează, ar putea fi folosită ca o armă de mare eficacitate în dobândirea victoriei finale, de către camarazii tăi, ca rezultat imediat, ori în timp mai îndelungat.

SACRIFICIUL
O NECESITATE LEGIONARĂ

Jertfa, sau sacrificiul este unul din cele mai formidabile puncte de reazim, în filosofia lui Corneliu Codreanu. Viaţa sa nu va fi altceva, decât un şir nesfârşit de jertfe, culminând cu sacrificiul suprem.

Ca un mare vizionar ce a fost, el îşi cunoştea sfârşitul cu mult înainte. În captivitate fiind, deci în mâna călăilor, când fiorul morţii îi dădea târcoale, el va consimţi cu luciditate să moară, şi va profeţi astfel:

"Sunt torturat astăzi cum nu m'a torturat încă nimeni până acum. Şi totuşi eu izbutesc să am încă dragoste faţă de călăi. Ştiu că nu mă veţi înţelege, îmi dau seama.

Poate mai târziu.

Nu încercaţi şi nu vă agitaţi să mă scoateţi de aici.

Nu încercaţi să mă scoateţi de aici, pentru că oricât ar fi dragostea voastră de mare pentru mine şi încrederea voastră în mine, niciodată nu veţi putea să mă ridicaţi pe piedestalul pe care mă pun aceşti mişei astăzi. Şi acest lucru îl veţi înţelege tot mai târziu".

"Ei strălucesc în istorie ca niște chipuri de aur care, fiind pe înălțimi, sunt bătute în amurg de lumina soarelui, în timp ce peste întinderile cele de jos, fie ele cât de mari și de numeroase, se așterne întunericul uitării și al morții. Aparține istoriei naționale nu acela care va trăi sau va învinge, cu sacrificarea liniei vieții neamului - ci acela care, indiferent dacă va învinge sau nu, se va menține pe această linie".

Câtă iluminare și limpezime în judecata sa!

Câtă umanitate, câtă înțelegere, pentru omul care nu a cunoscut adevărul, adică călăii săi, și câtă adâncime profetică în vorbele sale!

Înălțat pe muntele suferinței sale, ne trimite cea mai omenească predică. Vorbe încărcate de gravitate și înțelepciune, străbătute de frigul morții, moarte pe care el o accepta nu ca pe o măsură punitivă, ci ca pe o ultimă etapă pământeană, din sfânta sa misiune.

ETAPA GLORIOASĂ

A fost o perioadă de aproximativ zece ani de bătălie Legionară, zece ani de muncă sfințită cu lacrimă și sânge,

zece ani de renunţare sublimă, de relevarea neamului românesc, zece ani de prigoane şi umilinţe, dar toate la un loc, au însemnat o GLORIE ameţitoare a Mişcării Legionare. Flamura Verde flutura peste tot cuprinsul României, în mirata bucurie românească, şi sub privirea nebună de furie, speriată şi neîmpăcată, a politicienilor momentului.

Numele lui Corneliu Codreanu ridica sufletele curate în sublim, crea disperarea, soră cu nebunia care roscolea aerul stătut din palatul regal, stricând după-amiezile unui rege scelerat.

Politicienii corupţi şi aserviţi internaţionalei erau stupefiaţi cât de uşor le fugise terenul de sub picioare.

Aşa dar, din interior camarila şi trădătorii priveau consternaţi, în timp ce toată Europa civilizată asista la ceva unic, gigantic, care îi dădeau fiori de neînţeles. Europa era deci într'un oarecare moment de inerţie. ori de plăcere voluptoasă, asistând cum regatul de Hohentzollern era umbrit de făptura gigantică a lui Corneliu Codreanu, cum minciuna seculară se transformase în adevăr, şi cum fiecare vorbă capătă greutatea faptei.

Europa asista nedumerită, într'o oarecare inerţie, cu excepţia cercurilor Iudeo-comuniste, cărora le veniseră sângele în ochi, nemai văzând decât dorinţa

funestă de răzbunare.

Ar mai fi trebuit încă zece ani, să nu fi apărut Hitler , şi Europa ar fi fost prinsă şi ea în vâlvătaia vieţii Legionare.

Nu doresc să dau nici un fel de date statistice, nu vreau să amintesc aici cu exactitate anii şi lunile, în care s'au petrecut toate acele evenimente. Vreau ca cel care a fost predestinat să se nască, să trăiască şi să moară pentru noi, să se mişte liber printre rândurile acestea, neîncorsetat de date rigide, ci, liber, aşa cum numai Legionarul, superba sa zidire poate fi, să poposească el, să-şi verse harul peste cuvintele acestea, ca apoi, după voia lui, să se retragă acolo, sus, veghe peste lumi.

De veghe peste lumi, pentru că de mult el nu mai este al nostru, al românilor. Odată cu trecerea timpului, învăţătura sa a fost tot mai mult studiată şi înţeleasă de alte popoare, care şi l-au însuşit odată cu filosofia lui, considerând (pe bună dreptate), că noi, românii, nu avem dreptul să-l revendicăm numai pentru noi.

"Corneliu Codreanu este al nostru, al tuturor creştinilor" - spun din ce în ce mai multe popoare. El este simbolul creştinismului universal modern, căpitanul noii cruciade evanghelice, simbolul jertfei supreme, jertfă ale cărei dimensiuni au trecut de pragul lumii acesteia,

au transformat desnădejdea şi neputinţa omenească în putere apostolică, apostoli în rând cu care îl vom aşeza şi pe el.

O M U L
CA PARTE A DIVINITĂŢII

Omul este creaţie de ordin divin! Nu încape îndoială că da, aşa este!

Argumente sunt multe şi ele au fost aduse în discuţii de mulţi gânditori, în diferite ocazii, aşa dar, ne mai fiind cazul să le enumerăm din nou.

Omul, aşa cum am spus, este un act de creaţie Divin. Asta nu înseamnă însă că el este sfânt. Ca orice altă lucrare hărăzită să servească o cauză dreaptă, ca orice altă acţiune cu caracter carismatic, ori ca ori care altă zidire, realizată îdintr'o intenţie nobilă, actul în sine, de creerea omului este sacru. Nici de cum omul!

Omului i s'a dat prin naştere posibilitatea de informare şi în acelaşi timp, putere de acumulare, de înmagazinare, a tot ce l-ar putea interesa din mediul înconjurător şi mai ales, i s'a dat acea tainică forţă (pe care numai un număr foarte restrâns ştiu s'o folosească), prin care ar putea intra în contact nemijlocit cu spiritele acelea elevate, care încă din viaţă s'au desprins de pământescul din

ei şi care acum trăiesc prin spaţiile stelare, în armonia marilor iniţiaţi, lumea Transcedentală, unde marile adevăruri se revelează de la sine, fenomenul "CUNOAŞTERII" fiind înlocuit cu cel al "ANTICIPĂRII".

Numai trăind într'un permanent contact cu lumea superioară, deci prin adăparea spiritului său direct din izvorul primar, din care însăşi Arhitectul se adăpa, numai atunci omul ar putea fi considerat sfânt.

Altfel, el este produsul unui act sacru, căruia i s'a dat libertatea deplină în a-şi valorifica potenţialul spiritual, cu care s'a născut.

Faptul că el a fost creat după chipul şi asemănarea Demiurgului, asta nu ne îndreptăţeşte să credem că el deţine şi calităţile acestuia. El are, aşa cum am mai spus, deplina libertate în a-şi alege calea pe care o va parcurge, adică, încercând să-şi eleveze spiritul, stând în contact direct şi permanent (prin rugăciune şi meditaţie) cu marele ARHITECT şi mediile imediat următoare lui, în felul acesta căpătând fire sacră, ori, aşa cum se întâmplă cu cei mai mulţi, apucând pe drumul care pare cel mai uşor, unde efortul de gândire şi deci de dăruire, sunt cât mai neînsemnate, calea muritorului de rând.

Este tendinţa aproape generală

a noastră, să căutăm un mediu călduţ, mai bine-zis să ne strecurăm prin viaţă, fără intenţia de a ne opune inerţiei din noi, şi desigur, fără gândul de a lăsa o urmă cât de cât, că am fi existat cândva, care să uşureze calea urmaşilor noştri.

Aceasta este, aşa cum am spus, o stare generală, o înclinaţie naturală, spre superficialitate, nestatornicie în acţiunile cele mai importante ale vieţii, ori delăsare completă. Adică, abdicarea în mod mai mult sau mai puţin conştient de la răspunderea civică faţă de persoana noastră, ori şi mai direct, lipsa simţului datoriei de sine, RENUNŢAREA voluntară la orice principii!

Aceste rânduri, nu trebuiesc luate de cititor ca un rechizitoriu, adus de subsemnatul societăţii româneşti în particular, ci ele trebuiesc înţelese ca o constatare amară şi logică, sprijinită pe experienţa unui multiplu de exemple.

Ele să fie acceptate ca un semnal de alarmă, prin care să înţelegem mai bine unde am greşit, deci, că suntem năpăstuiţi şi care ar fi calea de urmat, prin care să ne putem înălţa cât de cât, spre natura cea sacră. Desigur, asta presupune o viaţă trudită, simţ de responsabilitate faţă de noi înşine, şi faţă de generaţiile viitoare. Presupune integrarea noastră treptată, în rândul elitelor

şi asta nu-i chiar atât de uşor. Presupune deci să ne reabilităm, ca fiinţe umane, şi să ne întoarcem la bucuria primei noastre faceri, să regăsim deci drumul pe care l-am abandonat, care ne-ar duce în mod sigur, la refacerea noastră morală.

Asta ar însemna o jertfire permanentă, o DESPRINDERE de noi înşine, cei de azi, având în final bucuria REGĂSIRII noastre, parte reală din DUMNEZEIRE, adică, ceea ce ar fi trebuit să fim, duhul prelungirii noastre în eternitate.

Nu există bucurie mai înălţătoare: nimic nu ne înalţă mai mult în faţa semenilor noştri şi mai ales, în faţa conştiinţei noastre, decât munca onestă, gândul fierbinte DE MAI BINE, dorinţa noastră sinceră de refacere şi peste toate, BIRUINŢA RĂULUI DIN NOI, care este cea mai mare biruinţă omenească. Biruinţa tuturor biruinţelor, înseamnă atunci, când ai reuşit să te calci pe tine în picioare, când din toată făptura ta ai făcut o idee de bine, când cu plenară înţelegere şi dăruire, te vei pune stavilă, între toate relele şi semenul tău!

Gândul tău să fie izvorul de bucurie şi înălţare al celorlalţi. Viaţa ta să fie pildă vrăjmaşilor tăi! Atunci te vei fi apropiat de Nirvana, vei fi în drum spre sfinţirea ta!

Toate aceste acte de majoră restructurare a fiinţei noastre, sunt absolut posibile, mai ales, că ele s'au şi întâmplat: avem deci o bază de la care să pornim. Sigur, că nu este uşor şi numărul celor care au reuşit astfel de performanţe, adică "REZIDIREA" fiinţei lor spirituale, nu este prea mare. Aceştia sunt marii iniţiaţi care stăruie printre noi o oarecare distanţă de timp, atât cât să readucă în cugetele noastre scânteia Christologică cu care vom aprinde toate veacurile care vor mai urma! Numai aşa vom lăsa urma neştearsă de pe pânza vremii. Numai aşa vom rămâne în cutele timpului, chiar şi după ce el nu va mai fi folosit ca subiectivă unitate de măsură.

Pentru neamul românesc, în ceasul său de grea cumpănă, Providenţa l-a "ALES" pe Corneliu Codreanu ca izbăvitor. El avea să ne înveţe drumul reîntoarcerii noastre în absolut. Adică, trăind viaţă exemplară, vom fi pomeniţi ca pilde vii de către generaţiile viitoare, din neam în neam, din veac în veac şi asta înseamnă "ETERNITATE".

Tot ce-am spus mai sus este doar o parte din adânca sa filosofie. Este doar un fragment din viaţa sa tumultoasă şi pilduitoare! Este "ZĂBAVA" nesfârşită a şederii sale printre oameni.

În acea "ZĂBAVĂ" am înţeles care este adevăratul nostru sens pe calea în-

toarcerii în noi, drumul greu şi anevoios, care ne-ar putea duce la izbândă, am înţeles că viaţa trebuie trăită, şi nu consumată şi că vom fi parte din gloria nemuritoare, la temelia căreia a curs sângele său!

El ne-a învăţat că momentele de însingurare sunt cele mai fecunde etape în recreerea eu-lui nostru, că nu există alt loc pentru noi, decât cel de sub Icoană, şi că a învinge, nu-i tot una cu a birui.

Una este să învingi pe cineva, o armată, un neam, printr'o luptă brutală, în care ai făcut uz de toate şiretlicurile, spre a-ţi apropia victoria şi altceva înseamnă să birui în mijlocul vrăjmaşilor tăi.

A birui, nu înseamnă nicidecum a supune, ori a înjosi, pentru că în a te birui pe tine, nu ai nicidecum intenţia de a te înjosi pe tine însuţi, ci, dimpotrivă, prin biruinţă urmăreşti înălţarea ta pe plan spiritual. A birui deci, înseamnă a-l învinge moral, a-l face pe adversar să înţeleagă rostul nesupunerii tale, necesitatea confruntării şi nu a înfruntării, deci, înseamnă în final alăturarea adversarului, fără actul supunerii, crezului tău şi împreună, înfrăţiţi, să porniţi cu pas egal, într'o lume nouă, pe care amândoi o gândiţi de-o potrivă.

Dimensiunile misiunii lui Corneliu Codreanu în cadrul neamului românesc după cum şi în cadrul creştinităţii generale, depăşesc în adâncimea lor limitele înţelegerii multora dintre noi, după cum, prin dramatismul lor, depăşesc orice altă misiune doctrinară din epoca modernă!

Dramatismul misiunii sale, înseamnă în primul rând viaţa sa personală, trăită auster şi profund, până la incandescenţa obsesiei, înseamnă renunţarea sa de fiecare zi, înseamnă lacrima şi tristeţea nemărturisite, când, de unul singur, în propria-i viaţă a trăit toate vieţile noastre, cu tot cortegiul lor de umilinţe. Suferinţa noastră deci, a tuturor, a fost retrăită de el!

Poate cineva să înţeleagă cât de mare a fost sufletul acelui bărbat?!

Ca fiinţă superioară, ca MESAGER, el nu suferea numai văzând greul în care neamul întreg se afunda: suferea tot odată pentru că voia lui Christos, suferea printre noi. Legea sfântă şi dreaptă era călcată în picioare. Învăţătura Noului Testament era folosită ca mijloc de tranzacţie între vânzătorii de iluzii şi românul oropsit.

Toate acestea erau motivul suferinţei sale, motivul sângerării sale tăcute, motivul răstignirii sale în fiecare nedreptate, şi multe mai erau!

El a rămas însă drept şi neabătut

în drumul misiunii sale. Cu voia lui se aşezase sub Cruce. Sub greutatea ei va trăi, fără nici un semn de revoltă şi tot sub greutatea ei va muri.

Vehemenţa cu care haite din clasa subumană l-au urmărit şi l-au vânat ca pe ultimul răufăcător, nu cunoaşte egal. Poate numai reformatorul în odăjdii de preot, neînduplecatul Girolamo, a mai avut parte de o opoziţie atât de câinoasă, care, ca şi pe Corneliu Codreanu, îl va duce la execuţie. Conspiraţia internaţională împotriva lui Corneliu Codreanu, a dovedit încă odată (dacă mai era nevoie), cât de bine au fost unuţi între ei, conspiratorii ideii de rău!

Era aşa-dar, atât de singulară şi de impresionantă, personalitatea lui Corneliu Codreanu, încât, cei care l-au cunoscut direct şi i-au stat în preajmă, au înţeles mai bine de ce trepăduşii castei politice din acea vreme făceau alergie, erau scuturaţi de friguri şi de patimă, când îl vedeau. Cădeau toţi într'un complex de inferioritate bolnăvicios, ura lor stârnindu-se din senin şi nu doreau decât suprimarea lui.

Călăi, a căror "conştiinţă" fusese cumpărată, în nimicnicia lor, nu s'au gândit nici un moment, că prin asasinarea lui Corneliu Codreanu nu suprimau un om, ci un Apostol, şi prin el suprimau un şir întreg de generaţii, că suprimau

încă odată ideea de adevăr şi că-l îngenunchiau încă odată pe Domnul Christos!

Ei, Demonii scăpaţi din imaginaţia Dostoefskiană, botezaţi acum "democraţi", turmă balcanică, pezevenchi în costume de gală, ei, care vânturau ideia drepturilor omului, salonarzi care purtau la butonieră citate mincinoase din Carta Naţiunilor, ei aveau să decapiteze neamul românesc şi să-l predea inamicului bolşevic, care deja se strecurase în rândurile ofensatoare.

Toată acea clică de vânzători de slogane şi haine vechi, toţi care au participat direct şi indirect la crima de asasinat, au fost aleşi de Dumnezeu, ca prin ei să se îndeplinească acea oribilă faptă, prin care martiriul neamului românesc şi al "TRIMISULUI SĂU", să fie actele lor de judecată şi de condamnare, cu numele de trădători, aşa cum se vor numi şi copiii copiilor lor!

Aşa a vrut Dumnezeu! Să ne sprijinim pe morţii noştri. Temelia doctrinei Legionare să fie cimentată cu oasele şi sângele celor mai buni dintre noi. De desubtul tuturor morţilor noştri stă neclintit, şi aşa va rămâne, pentru eternitate, "TRINOMUL": CORNELIU CODREANU - ION MOŢA -VASILE MARIN! Acest "TRINOM" este adevăratul reazim

al crezului nostru Legionar.

El este punctul nostru de sprijin, cu ajutorul căruia vom răsturna toate ticăloşiile urzite în jurul nostru!

Să vină cu noi cei cu cugetul curat şi care cred în adevărul revelat, căci asta este învăţătura lui Corneliu Codreanu: "ADEVĂR RELEVAT".

*

* *

DIMENSIUNILE ŞI SEMNIFICAŢIA JERTFEI "TRINOMULUI" LEGIONAR

Ar fi greşit să credem că în conştiinţa individului s'ar afla de la natură mai multe înclinaţii spre o viaţă lâncedă, tihnită, superficială, tendinţe spre promiscuitate, desfrâu, toate acestea, copleşind şirul însuşirilor sale morale. Divinitatea ne-a creat cu un fond, ori predispoziţii, egal înclinate către acţiunile bune ori rele. Dacă una din acestea predomină în conştiinţa noastră, acesta este rezultatul educaţiei noastre, este rodul străduaniei, ori invers: efectul superficialităţii noastre, poziţie de pe care atacăm problematica vieţii.

Desigur, este ne plăcut, dar ponderea mare o vom găsi în caracterele labile, uşuratice, suflete simpliste, gata la orice compromis, cu gândul de a-şi atinge scopuri mărunte, ori beneficii imediate. Pentru aceste suflete, viaţa se conjugă la un singur timp: prezentul continuu!

Pentru ei, trecutul este doar al celor care au motive să şi-l amintească, iar viitorul - un moft!!

Nu există pentru ei nici un fel de deschidere de timp. Viziunea fiind cotată de dumnealor ca o halucinaţie!!

Nu cred că este normal să fie aşa,

dar, mai întotdeauna, fapt bine constatat, au fost mai puţini cei care s'au grupat în jurul ideii de bine şi adevăr. Superficialii şi răii, au fost întotdeauna mai mulţi şi poate chiar mai bine sudaţi între ei.

O societate cu asemenea elemente în compoziţia ei, are cu atât mai mult nevoia unui EDUCATOR. Nevoia unui spirit incendiar, cu putere de mobilizare a sufletelor, şi mai ales, cu măiestria de a ştii cum să le ţină unite între ele, pregătindu-le pentru o cauză măreaţă.

Educatorul aşteptat, nu poate fi un om de rând. Aşa cum am spus, el trebuie să aibe calităţi excepţionale.

El va fi un mediu în care-şi vor revela înţelesul deplin legile cosmice. Marile adevăruri, pe care cei mai mulţi dintre noi nu le-am bănuit nici o dată, vor fi pentru el calităţi obişnuite. El va avea extrardinara capacitate să prindă din sferele cele mai înalte, ideile cele mai cutezătoare, pe care şi le va însuşi, ca aparţinându-i din totdeauna. Nimic mai adevărat! Ideile, în forma lor primară, forma conceptuală, aşa cum se întâmplă să circule prin spaţiile interstelare, nu sunt altceva, decât nişte sugestii vagi, care trebuiesc trecute prin laboratorul intim al celui care le-a captat, şi printr'un proces unic de transfigurare, ele vor căpăta o formă cât de cât concretă, adică,

deşi în stare imaterială, odată trecute prin procesul cunoaşterii, ele capătă înţeles deplin, reprezentând emanarea spirituală a celui care le va lansa ca teorii şi teoreme, ele devenind în felul acesta instrumente de persuasiune, la îndemâna făuritorului lor.

El, făuritorul, nu este, aşa cum am mai spus, un om de rând. El este "MESAGERUL" revelaţiilor metafizice, spaţii din care spiritul său s'a desprins, înţelegând să trăiască un timp printre noi, timp în care, printr'o muncă titanică, plină de pilde şi sacrificii, ajungând până la sacrificiul propriei sale persoane, el va porni opera sa de redresare a fiinţei umane, a neamului în mijlocul căruia a fost TRIMIS şi în perspectivă, readucerea pe coordonate majore, a societăţii universale, al cărui membru activ se consideră a fi.

În atari condiţii istorice a apărut pe săraca zare românească Corneliu Codreanu. Nu încape nici o îndoială, după toată activitatea sa, că el a fost MESAGERUL trimis să vestească şi să înfăptuiască reînvierea neamului românesc şi să revigoreze în lume, învăţătura lui Christos!

Caracter intransigent, sobru, mistuit de focul dreptăţii şi al onoarei, într'un timp relativ scurt, dar după un volum de muncă istovitor, el va reuşi să

regenereze conştiinţa umană, societatea, şi în final - neamul.

Misiunea sa pentru care fusese ALES, se înfăptuise cel puţin în parte. Ca oricare mare gânditor, însă, ca orice vizionar, el va fi conştient de faptul că nu-şi va putea înfăptui "lucrarea" sa pe deplin. Pentru o biruinţă viitoare, el va pune la temelia învăţăturii sale, dragostea nemărginită pentru semenul său şi mai ales, va pune puterea indistructibilă a sacrificiului suprem.

Ceea ce prevăzuse el cu ani înainte, adică macabra sa execuţie, se va petrece în anul de graţie 1938, în acea noapte de Noiembrie, târziu, la ceasul când cumpăna adevărului avea să coboare vertiginos, ridicând în slavă, ciutura unor suflete otrăvite de ură, sentiment unic, aparţinând numai omului ticăloşit. Bestia deşerturilor atacă de foame, din instinct de conservare, de apărare, deci nu cunoaşte sinistrul sentiment "ura", specific celor care trăiesc după dictonul: "HOMO HOMINI LUPUS". În noaptea aceea friguroasă, ceţoasă şi prevestitoare de rău, neamul românesc trăia din nou, un sentiment de cumpănă. Pleca dintre noi "NĂDEJDEA".

În noaptea aceea, laţul infamiei fusese aruncat de gâtul lui Corneliu Codreanu şi al altor 13 discipoli ai săi. Strangulaţi în taină, bandiţeşte, aşa,

ca păcatul să fie şi mai mare, povară ce va cădea pe umerii săracului neam, martorul involuntar al celei mai odioase crime, asasinat care va scutura conştiinţa lumii oneste până al ultima fibră nervoasă. Vestea a căzut ca un trăznet! Jubilau Sărindarii la auzul ei, în timp ce masele Legionare şi lumea în general, refuzau să creadă.

Corneliu Codreanu intrase în legendă încă de când era în viaţă. Acum era mort, aruncat în groapa comună, alături de ceilalţi 13, zăceau cu toţii sub placa de beton, care fusese turnată peste ei, dar lumea românească refuza să creadă. Prea mare fusese îndrăzneala conspiraţiei carliste. Şi totuşi, "neamul era decapitat"!

Sunt uneori semne vizibile, că societatea a abdicat de la orice normă morală, semne că civilizaţia a intrat în conul de umbră al istoriei, că legile sunt făcute doar pentru năpăstuiţi, că hoţii au îmbrăcat uniforme de judecători, că declinul societăţii putrede se va transforma într'o cădere abruptă, în haosul nimicniciei de unde a venit.

Un astfel de semn a rămas noaptea lui 29-30 Noiembrie 1938, după care a urmat tot ce ştim. Suferinţa fără de margini a neamului nostru continuă de atunci şi până în zilele acestea, şi cine ştie cât va mai dura!

Plătim cu toţii pentru cei care l-au

pălmuit pe Dumnezeu, în noaptea sfântului Andrei!

MESAJELE INTERSTELARE

Există momente de aşa-zisă răscruce, atât în viaţa individului, cât şi în viaţa neamurilor. Momente când o hotărîre, o acţiune, un simplu gest, poate aduce cu sine iluminarea unei idei salvatoare, prin care individul, ori neamul respectiv, pot ieşi cu demnitate, dintr'o situaţie dificilă, ori pur şi simplu, revelaţia respectivă poate schimba în bine, într'un mod cu totul hotărîtor, destinul individului, ori al neamului.

Astfel de momente - rarisime - clipe când astrele converg toate, către cugetul cuiva, făcând să se întâmple acea unică revelaţie, au o forţă copleşitoare. Un astfel de moment, folosit cu iscusnţă şi înţelepciune, poate schimba într'un mod dramatic cursul evenimentelor, în care individul, ori neamul este angajat. Dintr'un - să zicem - învins sigur, el iese biruitor, stăpân pe câmpul de luptă, pe care cu puţin înainte îl stăpâneau adversarii săi. Un astfel de moment, folosit cum am spus, cu înţelepciune, are cu mult mai multă forţă, decât cea mai formidabilă armată. El, momentul respectiv, este un efort astral conjugat, o erupţie

cosmică, petrecută în taină, o secundă de luciditate rece, care încearcă să se exprime şi să se materializeze, printr'un cuget pământean, cu însuşiri deosebite faţă de semenii săi.

Un astfel de moment, poate fi captat numai de un număr foarte restrâns de mari inteligenţe pozitive, oameni a căror putere de gândire trece dincolo de plafonul solar, intră în sfera cunoaşterii pure şi în acest caz, un caz fericit, forţa gigantică a momentului revelatoriu, va fi folosită, aşa cum am spus, pentru o reuşită excepţională.

Dacă există o inteligenţă pozitivă, există şi o altă alternativă, inteligenţa negativă (distructivă), care are aceeaşi putere de pătrundere, aceeaşi putere de transfigurare a fenomenului, abstract, într'un enunţ practic, dispune de aceeaşi putere de diversificare, dar, în mod cu totul nefericit, gravitează în jurul polului negativ (eliptic vorbind). Adică, dintr'o pornire inexplicabilă, aceste genii nefericite îşi folosesc într'un mod distructiv inteligenţa. Ei nu au capacitatea excepţională să capteze ideile majore, idei pozitive, momente sublime, pe care le captează inteligenţele pozitive. Din spaţiile interstelare, nu scapă numai idei pozitive. În aceeaşi măsură, prin câmpul cunoaşterii, circulă şi idei negative, pe care, ori din care, unele sunt captate de acei aş

zice, bune medii hipnotice. Rezultatul aplicării unei astfel de idei, se înţelege, va fi un dezastru. Un dezastru cu urmări imediate şi repercursiuni prelungite. Se pare că un astfel de moment nefericit, au pus la cale monştrii somnambuli în noaptea lui 20-30 Noiembrie 1938, când au atacat umanitatea, în drepturile ei sacre. Era deci, tot un moment de răscruce!

Într'un moment de răscruce, de mare descărcare astrală era neamul românesc, când Corneliu Codreanu a fost săgetat de inspiraţia Divină, arătându-i singura cale, prin care neamul său s'ar mai putea salva. Cu puterea sa de gândire, el a fost capabil să primească şocul întâlnirii cosmice cu momentul acela interstelar, să-l absoarbă cu totul, şi printr'un proces de aprofundare unic, să se producă acel fenomen de osmoză, când, aşa cum am mai spus, o idee primară, transparentă, un pumn de abur ceresc, prin transfigurare, se va transforma într'un plan complet, al unei acţiuni concrete.

Planul de acţiune al lui Corneliu Codreanu avea să fie doctrina Legionară. Aceasta va fi din acel moment cântecul de bucurie şi de tristeţe al neamului românesc. Această nouă credinţă va aprinde din nou rugul învăţăturii lui Christos în sufletele oropsiţilor, va reda

- fie şi în parte demnitatea pierdută, şi cu atât mai mult, va reda speranţa reînvierii naţionale.

Era pentru prima dată în istoria noastră naţională, când Moţii - unul dintre cele mai frumoase caractere româneşti asupriţi şi umiliţi din veac în veac de străinii trândavi, uitaţi de politicienii burghezi, întrezăreau zorii unei zile cu soare, în care să asfinţească lunga lor suferinţă. Pentru ei, nu mai exista nimic: exista Corneliu Codreanu, şi prin el, credeau ei că li se va risipi negura seculară în care trăiau. Ţăranul român, blestemat parcă să moară înhămat la plug, în locul vitelor, ţărănimea deci, de unde pornise tot ce există acum ca naţiune românească, vedea risipindu-se desnădejdea care-i zdruncinase viaţa, credinţa şi datina.

Nu ştiu ce alt tablou ar fi putut arăta mai lipsit de perspectivă, mai demobilizator şi mai trist, decât ţăranul român!

Slab, petecit şi desculţ, flămând şi trudit, îmbătrânit înainte de vreme, în ochii săi nu mai puteai afla nici urmă de demnitate. O supuşenie tristă, era toată făptura lui!

El însă, cel prin care Providenţa îşi trimitea mesajul ei, Corneliu Codreanu, în marea lui dragoste pentru truditorul sărman, cu marea sa nobleţe sufletească,

coborîse printre ei, se înfrăţise cu ei, se legase de ei, prin însăşi marea lor suferinţă. Tristeţii lor, el le răspundea cu vorbe de încurajare, cu pilda Evangheliei şi cu nădejdea în marea biruinţă Legionară, când toate suferinţele vor fi căzute la pământ, călcate sub talpa desculţă, aşa cum Christos a călcat din moarte pe moarte. Vorbele lui aveau să aibe greutatea faptelor, (chiar dacă numai pentru o scurtă perioadă de timp), pentru că el credea cu hotărîre în misiunea lui, în biruinţa cea mare şi nepieritoare.

El nu făcea altceva, decât să propăvăduiască noua sa religie, doctrina Legionară, să prezică viitorul, care, pentru el, ca fiu al pământului, nu va fi dintre cele mai fericite. Ecoul vorbelor şi faptelor sale străbăteau ţara ca fulgerul, el, profilându-se Majestuos peste gloata "ARRABİATTİ" care, pentru prima dată, scuturată din dulcea ei nepăsare, nu-l va ierta!

Crima lor însă, va fi apreciată la adevărata ei valoare. Ea va fi ofensa adusă Proniei cereşti. O insultă la adresa justiţiei imanente şi răsplata pe măsura cuvenită.

Comunismul bolşevico-evreesc, duşmanul din totdeauna al neamului românesc, pe care Corneliu Codreanu l-a arătat cu degetul de atâtea ori, va pune stăpânire pe ţară, trecând-o printr'o

suferinţă egală cu crima abominabilă, săvârşită în noaptea sfântului Andrei.

Când va lua sfârşit această suferinţă? Numai Dumnezeu ştie!

Corneliu Codreanu a fost "ALES" să facă legătura între locuitorii lumii de jos şi sferele înalte, lăcaşul Arhitectului Atotputernic! Misiunea sa a fost Messianică, covârşitoare! El trebuia să re-modeleze în tipare noi conştiinţa umană, care pe durata timpului s'a îndepărtat de la starea ei iniţială, de la valorile perene, degenerându-se şi pierzându-şi aproape toate valenţele, acţionând acum în virtutea unei rutine deplorabile.

În epoca modernă au mai fost iniţiatori de noi curente politice, noi dogme, chiar noi doctrine, dar nici unul nu s'a ridicat la măreţia lui Corneliu Codreanu. Nici unul n'a lovit cu atâta tărie în porţile secolului XX. Doar el, iniţiatorul unei revoluţii care, va porni din universul intim al individului, a făcut ca veacul acesta să se scuture de uimire!

Această nouă revoluţie, doctrina Legionară, ideologie încărcată de sensuri mistice, a fost o inspiraţie Divină, de la un capăt la altul.

Cu o măiestrie unică, printr'un proces de persuasiune fără egal, el, Căpitanul revoluţiei sufleteşti, va convinge mai întâi masele tineretului de necesitatea restructurării sale şi că această

restructurare va fi posibilă, numai printr'o plenară judecată din partea tineretului, şi a celorlalţi aderenţi, că sacrificiul constant, al cărui sens a fost bine înţeles de către exuberanţii săi discipoli, va fi în stare să-i ilumineze încă odată, pe dinăuntru, făcând din fiecare dintre ei o cetate inexpungnabilă.

După o perioadă reletiv scurtă, trăită cu maximum de intensitate, după ce conştiinţele a sute şi sute de mii de oameni au fost forjate la temperatura unei arderi sfinţite, nu puţine au fost cazurile de Legionari fanatizaţi. Bărbaţi şi femei, de-o potrivă, vor pune cu seninătate viaţa lor zălog, întru sprijinirea ideii Legionare.

Nu există glorie mai mare; nu există izbândă mai sfântă, decât izbânda datorată proprie-ţi răstigniri!

Ca unul care, prin noua sa credinţă, îndemna cu luciditate şi stăruinţă la sacrificiu, Corneliu Codreanu, ca om de onoare, de curaj şi mare demnitate, se va sacrifica printre primii!

Este tulburătoare adânca înţelegere şi seninătatea, cu care un număr impresionant de Legionari au mers în credinţa şi loialitatea lor faţă de Învăţătura Legionară, până la sacrificarea persoanelor lor!

Fără cea mai mică încercare de minimalizare a jertfelor celorlalţi, pentru că ei sunt fraţii noştri, pe care avem

datoria să-i înviem, în fiecare faptă, peste toate suferinţele, peste toate înţelegerile, peste toate jertfele, s'au ridicat până dincolo de incandescenţa solară, până la slava neclintită de nimeni şi de nimic, jertfele supreme ale sfântului "TRINOM LEGIONAR", Corneliu Codreanu, Iona Moţa, Vasile Marin!

Adevărul este unul singur, mare, strălucitor şi irefutabil! El se revelează minţilor ascuţite şi sufletelor oneste, cu toate subtilităţile sale, lăsându-se apoi descoperit şi mai târziu cunoscut prin aceştia, de către ceilalţi, indivizi de bună credinţă, dar cu un potenţial intelectual ceva mai restrâns. Adevărul deci, este unul singur! Căile care duc spre el, pot fi mai multe. Această teorie este valabilă şi pe linia sacrificiilor "TRINOMULUI LEGIONAR". Vom vedea cum, fiecare urmărind acelaş ideal, vor ajunge la el pe căi oarecum diferite.

Ca om cu însuşiri excepţionale, cu simţul prevederii şi al răspunderii faţă de misiunea ce i-a fost încredinţată, faţă de masa compactă de oameni care îl urmau, Corneliu Codreanu are revelaţia tristului său sfârşit asemenea Mântuitorului, însă el, nu numai că va accepta ideea morţii, dar, mai mult, el ca şi Iisus, el, se va pregăti pentru acel moment dramatic, transformându-l într'un act voluntar de jertfire, ceea

ce numim "SACRIFICIUL SUPREM", act de înaltă conştiinţă civică, care era în fond încredinţarea sa fermă că numai aşa, doctrina Legionară va merge mai departe şi în final, mai devreme sau mai târziu, învăţătura sa va birui! Aşa dar, această magnifică idee se va regenera prin moarte şi asemenea Evangheliei Mântuitorului, doctrina Legionară, ca o nouă religie, va deveni indistructibilă!

Numai aşa se explică, cum la ora aceea gravă, târziu, în noaptea de Noiembrie, el, Căpitanul, care avea la îndemâna sa forţa umană cu care să dea peste cap o ţară întreagă, el s'a lăsat asasinat de o ceată de bandiţi, subproduse umane, puse în slujba unui rege deranjat mintal, posedat de duhuri şi ambiţii neomeneşti, act prin care destinul neamului românesc va lua o întorsătură dramatică!

S'a dovedit încă odată, că cei care susţin adevărul nu pot fi ucişi: "ei sunt exterminaţi, asasinaţi", dar adevărul va continua să existe, aşa cum, la 50 de ani de la asasinarea Căpitanului, Mişcarea Legionară continuă să se afirme şi să strălucească, aşa, ca adevărul învăţăturii lui Corneliu Codreanu.

Mai mult, pomenindu-l şi recitindu-l, îl înviem de fiecare dată, el fiind şi azi viu, prezent în conştiinţele noastre, aşa cum a fost întotdeauna!

În ceea ce-l priveşte pe Moţa, el

este un caz cu totul aparte în rândurile Mişcării Legionare. Fiu de preot, din Transilvania, educat după învăţătura lui Christos şi în adânc respect pentru valorile naţionale, Moţa avea să devină cel mai apropiat de Corneliu Codreanu. Între ei va exista o comuniune de idei excepţională, de unde va rezulta, aşa cum am spus, o legătură ca şi frăţească între ei doi. Moţa făcuse studii strălucite în drept. Era un intelectual de rasă, inteligent şi profund. Cei care vor să se convingă, să citească, ori să recitească, cu mai multă atenţie "CRANII DE LEMN", şi vor înţelege mai exact gândirea lui. Crescut în datina strămoşească, într'o casă unde domnea spiritul naţional, lui Moţa nu-i va trebui prea mult ca odată intrat în vâlvătaia Mişcării Legionare, el să înţeleagă că aceea era singura sa cale de afirmare naţionalistă. Totul parcă fusese gândit pentru sufletul său. Om de mare ţinută morală, onest şi intransigent, el se va dărui cu totul învăţăturii lui Corneliu Codreanu, ajungând să fie primul prototip de Legionar fanatizat.

Moţa va fi şi primul şef al Frăţiilor de Cruce, poate cea mai delicată misiune în cadrul activităţii Legionare. Moţa se va achita cum nu se putea mai bine de această sarcină. Cei trecuţi prin generaţia aceea, a Frăţiilor de Cruce, vor fi toţi,

adevărate pilde Legionare!

Omenirea trăia perioada anilor 1936-1938, ani plini de evenimente, care mai de care mai curioase. Foşnetele mişcărilor subversive ale internaţionalei comuniste se făceau tot mai mult auzite. Cu ajutorul bancherilor evrei din America, Franţa şi Anglia, Rusia comunistă devenise deja un pericol imediat pentru vecinii ei, ori, prin intermediul internaţionalei comuniste pe care o dirija, constituia un pericol din ce în ce mai grav, la adresa statelor Occidentale.

Prima încercare de comunizare a Europei, prin Bella Kun, eşuase, datorită înţelepciunii şi eroismului românesc!

Asta aveau să nu o uite ruşii nici o dată!

Mai bine pregătit şi mai bine susţinut material, de forţele iudeo-comuniste internaţionale, comunismul atacase pentru a doua oară Europa, ţintă de data aceasta fiind Spania. Această ţară, profund catolică, mândră şi austeră, trăia o stare internă convulsivă. Era angajată în lupta de supravieţuire împotriva comunismului intern şi internaţional, care o atacaseră cu ferocitate. Luată prin surprindere, naţiunea spaniolă se va clătina la început, sub loviturile şi expansiunea brigăzilor comuniste internaţionale. Civilizaţia, datina şi religia acestei ţări erau o ţintă directă, a forţelor avide de orice gen de

distrugere.

Spania naţionalistă, se va regrupa însă, în spatele generalului Franco.

Detaşamente de voluntari din diferite ţări, mai ales combatanţi aparţinând mişcărilor naţionaliste de pretutindeni, se vor alătura cauzelor poporului spaniol, deci alături de Franco, încercând să stăvilească înaintarea armatelor obscurantiştilor.

Ca un mare creştin, şi cu intransigenţa-i cunoscută, Moţa nu va suporta ca Biserica lui Christos să fie desecrată de bandele internaţionalei comuniste. El mai ştia, că Mişcarea Legionară fusese creată ca o necesitate de apărare, împotriva expansiunii comuniste şi pentru apărarea valorilor noastre naţionale.

"Se trage cu mitraliera în faţa lui Christos" - va spune el.

Se clatină aşezarea creştină a lumii. Putem noi, oare, să stăm nepăsători?

Astfel de gânduri şi o chibzuinţă matură, îl vor hotărî pe Moţa Ion, să plece voluntar în Spania.

El nu va pleca în Spania fiindcă aparţinea unei ideologii care se ciocnea cu o alta, pe câmpul politic.

Politica nu-l interesase nici o dată şi cu atât mai puţin, în acele momente.

Altfel, cum ar mai fi adevăruri vorbele sale de mai 'nainte. "Noi nu facem

şi nu am făcut o singură zi din viaţa noastră politică... Noi avem o RELIGIE, noi suntem robii unei credinţe. În focul ei ne consumăm, şi în întregime, stăpâniţi de ea". Religia şi credinţa pentru el, însemnau "aşezarea vieţii din nou, pe pământ, aşa cum a vrut Dumnezeu". Adică, viaţă de adevăr, dreptate şi virtute.

Cei care vor cumpăni cum se cuvine spusele lui Moţa, vor înţelege că pe el îl interesa în mod deosebit aşezarea omului pe linia de trăire spirituală, care să-l ducă la mântuire.

Ars de focul credinţei sale, Moţa va hotărî, aşa cum am spus, să pleca în Spania. Imaginea Maicii Domnului, tulburată şi răvăşită de patimi, sângera pe pământul Spaniei. Fiul ei, era încă odată răstignit. Atitudinea lui Moţa, ca şi altă dată, va fi totală. Nici o ezitare! În momentul în care a înţeles că tot ce omenirea avea mai de preţ - credinţa - era pe punctul de a fi distrusă, el se va decide nu numai să lupte pentru apărarea acesteia, ci el a decis că trebuie să moară! În profunzimea credinţei sale, Moţa este convins, că prin moartea sa, neamului său îi va fi mai uşor să apuce calea mântuirii, cale de la care se abătuse, aşa-dar, fiind condamnat la pieire.

Dramatismul actului său, stă în hotărîrea sa definitivă de a "MURI" acolo, unde citadela creştină se clătina sub

loviturile Satanei. El vrea să facă din moartea sa un act de solidaritate anticipată, faţă de Căpitanul său, de care era convins că se va sacrifica. Aşa-dar, jertfa, lângă jertfă, aşa cum au fost şi în viaţă, inimă lângă inimă!

Dacă la vremea aceea, Mişcarea Legionară era cunoscută, mai ales în Europa, prin moartea sa, Moţa îi va prelungi şi amplifica ecoul pe celelalte meridiane. Aceasta era calea prin care el înţelegea să ajute la reînvierea neamului său, şi la biruinţa Legionară. Eroismul pur! Eroismul unui luptător! Eroismul "MORŢII"!

Vedem deci, cum în timp ce Corneliu Codreanu a ales calea eroismului în faţa vieţii, Ion Moţa va alege calea eroismului morţii, eroism care se găseşte în fiinţa tuturor luptătorilor loiali.

Amândoi însă, vor ajunge la acelaşi rezultat. Ei văd prin sacrificiile lor, biruinţa creştinităţii şi a Mişcării Legionare.

Nu doresc să se creeze nici un fel de confuzii cu privire la eroismul morţii, pe care l-a ales Moţa şi eroismul în faţa vieţii, pe care spuneam că l-a ales Corneliu Codreanu.

Eroismul în faţa vieţii are o natură mai complexă. Pe lângă sacrificiul suprem, care va fi apoteoza unei vieţi pilduitoare, eroismul în faţa vieţii cuprinde sacrificiul

de fiecare moment, de fiecare zi, în faţa tuturor ispitelor, chiar a plăcerilor nevinovate, o renunţare permanentă, în faţa tuturor posibilităţilor.

Eroism în faţa vieţii, cu alte cuvinte, este o mucenicie! O viaţă trăită în renunţări, smerenie şi asceză!

Este exact viaţa pe care a dus-o Căpitanul!

Nu înseamnă nici cum că Ion Moţa nu ar fi putut trăi aceeaşi viaţă exemplară. Cu potenţialul său spiritual, cu intransigenţa sa, el ar fi trăit cu nimic mai prejos, sfinţilor mucenici. Aşa a vrut însă Dumnezeu! Ion Moţa să aleagă eroismul morţii!

Aceste două forme de eroism nu se umbresc, în nici un fel. Dimpotrivă, merg mână în mână, şi asemenea adevărului, cu cât se adâncesc în veacuri, strălucirea lor este tot mai mare!

Completarea acestui trinom, o va face Vasile Marin, care, după cum se ştie, a făcut parte din grupul celor cinci, plecaţi în Spania.

Vasile Marin era un alt intelectual superior, om de mare spirit, şi de mare ţinută morală. Era o fire ceva mai exuberantă, glumeaţă, ironic uneori, dar, sub toate aceste atribute, se solidificase un caracter sănătos, o personalitate puternică, omul cu greutate, camaradul loial şi statornic, Legionarul

Vasile Marin.

Vasile Marin nu va pleca în Spania doar aşa, ca să-l acompanieze pe Moţa. El va rămâne, aşa cum am spus mai înainte solidar cu Moţa şi deci cu cauza Legionară până la ultima sa suflare. El fusese hotărît să lupte, dar, când camaradul şi prietenul său, Ion Moţa, este secerat de un cuib de mitralieră, Vasile Marin nu înţelege să mai dea înapoi. El va alege lupta ca pe o cale a sacrificiului şi va sfârşi răpus de acelaşi cuib de mitralieră. Devotamentul său este cutremurător! Hotărîrea sa este cu atât mai dramatică, cu cât ea a fost luată în timpul luptelor, după ce Ionel Moţa căzuse eroic. Înainte de plecare, el spunea simplu: eu merg să lupt! Dacă voi întâlni moartea, nu mă voi da la o parte!

Din testamentul lăsat de Ion Moţa, reese clar hotărîrea sa de a merge în Spania să moară.

În sfârşit, jertfa lui Vasile Marin vine, aşa cum am spus, să completeze triunghiul de foc, cu vârful înfipt în inima stelei "NEMURITORILOR".

Aceste două mari conştiinţe, Ion Moţa şi Vasile Marin, se scrutaseră în toată profunzimea lor. Îşi dădeau seama că ei nu-şi mai aparţineau. Misiunea lor individuală fusese terminată. Trebuiau să plece! Ei erau de-acum Legionari desăvârşiţi, oamenii noi, pe care îi scosese

şcoala de educaţie Legionară, fiinţe superioare, care aparţineau de-acum sferelor înalte, universului iniţiaţilor. Ei s'au gândit însă, ca prin plecarea lor, prin nobleţea gestului lor, adică prin sacrificiul lor suprem, ca discipoli eminenţi, să rămână alături de învăţătorul lor, Corneliu Codreanu, despre care erau convinşi că va fi martirizat. Actul lor este sublim!

Este convingerea mea, că a existat o înţelegere tacită, nici o dată mărturisită, între cei trei. Încă o dovadă de comunicare extraordinară între marile spirite. Cred cu sinceritate în acea înţelegere tacită, pentru că altfel, cu puterea sa de convingere, Corneliu Codreanu ar fi putut să-i oprească. El însă nu o va face! El a înţeles ca şi ei, că prin vărsarea sângelui lor, ei vor avea parte de gloria nemuritoare. Atunci, cum i-ar fi putut opri el, a cărui generozitate era proverbială! Ştiind că în acel moment va fi o pierdere grea pentru Legiune, îndurerat, îi va lăsa să plece. Înţelesese, că în plan mai îndepărtat, jertfa lor se va transforma în biruinţă creştină.

Viaţa amară, grea, ori aşa cum ar fi ea, capătă sens şi strălucire, numai atunci când o trăieşti cu demnitate pilduitoare, cu dorinţa continuă de emancipare a ta şi mai ales a semenilor tăi, când ea, viaţa, va fi folosită ca un

drum de instrucţie, de iniţiere în tainele de dincolo de partea nevăzută, a lumii acesteia. Viaţa este drumul, ori destinul tău, doar în măsura în care tu ai ştiut să fii stăpânul ei, s'o dirijezi cu înţelepciune către ţeluri nobile, s'o îmbraci cu haina adevărului şi a binelui, s'o transformi în valoare universal valabilă şi apoi s'o pui la dispoziţia celorlalţi!

Viaţa este un bun care trebuie trăit, doar atât cât tu, printr'o analiză determinantă, ai ajuns la concluzia că ea, viaţa, justifică firul existenţei tale, utilitatea ta, ca parte vie şi componentă a societăţii căreia îi aparţii, ori ea trebuie curmată fără întârziere, în momentul în care, după un adânc proces de judecată cu tine însuţi, înţelegi că moartea ta este cu mult mai utilă, că poate fi cea mai formidabilă dinamită, pusă la temelia răului, şi că sacrificiul tău nu va însemna o pierdere, ci un câştig imens pentru ideea de bine, împotriva obscurantismului, a forţelor despotice şi ale răului, în general.

Acesta a fost conceptul despre viaţă a lui Corneliu Codreanu. Rândurile de mai sus nu sunt o mărturisire pe care el ne-a făcut-o vre-o dată. Toate acestea le-am dedus din activitatea sa de zi cu zi, din preocupările sale, din persoana şi personalitatea sa. Le-am dedus, deci, din felul în care s'a manifestat în viaţa

de toate zilele, după cum am putut în mod raţional concluziona şi după gestul sacrificiului său suprem.

Cel care stăpâneşte viaţa, drumul destinului tău, nu s'a născut doar să îmbătrânească. Viaţa lui înseamnă misiune sacră, datorie supremă, iar el nu poate fi om de rând. El este reprezentantul puterii Divine pe pământ, este aşa cum am mai spus, MESAGERUL voinţei cereşti.

Acesta a fost Corneliu Codreanu, tiparul de om în care s'au turnat însuşiri supranaturale. El a fost mobilul prin care s'a manifestat Providenţa, în toată forţa ei plenară. A fost cel mai modern "APOSTOL" pe care Legionarii şi lumea creştină universală îl vor purta în cugetele lor şi-i vor aminti numele cu evlavie, în calea lor spre biruinţa totală a învăţăturii lui Christos.

Dimensiunile sacrificiului său sunt astăzi o apoteoză a trăirii ideologiei Legionare, îmbrăţişată tot mai mult de alte popoare civilizate. Aceste popoare (Italia, Argentina, Spania, Portugalia), citesc şi se instruiesc din învăţăturile sale. Îl comemorează, îl cântă în imnuri şi marşuri. Îl iau ca îndrumător în viaţa lor spirituală şi-l revendică, în măsura în care legionarii români îl revendică.

Ca spirit elevat şi universal, n'ar fi exclus ca într'o bună zi să auzim despre o biruinţă legionară la unul din popoarele

lumii!

Doctrina Legionară, această nouă religie, umbra Noului Testament va stărui până ce ultimul act de civilizaţie va stărui.

Această doctrină nemuritoare nu putea fi, decât opera unui "INIŢIAT", om cu însuşiri supranaturale, cu nelimitată credinţă în puterea şi intervenţia forţelor cereşti întru ajutorarea sa. Preocupat până la obsesie de scopul misiunii sale, dragoste faţă de aproapele său, curaj şi devotament, fanatism lucid şi creator, toate la un loc, ajutându-l în realizarea celui mai sublim act, pus în slujba neamului său "SACRIFICIUL SUPREM".

Actul ei de naştere a fost Corneliu Codreanu, executantul legilor cereşti, iar forţa ei industructibilă constă în TRINOMUL" - CORNELIU CODREANU-ION MOŢA - VASILE MARIN, egalul chintesenţei SACRIFICIULUI SUPREM!

Sunt destui oameni cu gândire - să zicem superficială - ori cu suflete ne aerisite, care sunt dispuşi în orice moment să diminueze ori să ridiculizeze un gest de mare însemnătate, făcut de unul din semenii lor, de care ei însă, nu sunt şi nu vor fi în stare nici o dată. Pentru astfel de indivizi (din păcate destul de mulţi), cineva îşi dă viaţa pentru o prostie! Ce e aia sacrificiu?! Pentru ei nu există decât "exaltaţi", "scelerаţi" care se joacă de-a viaţa şi moartea!!

Nimic mai desgustător decât aceste caractere pitice, care trăiesc doar momentul prezent, viitorul fiindu-le o ecuaţie cu prea multe necunoscute. Aceste elemente venale, aduc cele mai multe injurii, ofense şi obscenităţi celor care au reuşit cât de cât să se ridice din pulberea nefericită.

Ei, neputându-se ridica la deziderate omeneşti superioare, nu fac altceva, decât să aducă prejudicii celor pe care şi i-ar putea lua ca un frumos exemplu.

Sigur că există mulţi oameni oneşti, din păcate ignoranţi, care nu au pregătirea necesară, spre a înţelege coordonatele pe care ajung să trăiască unii din semenii lor. Condamnă şi ei, sau ridiculizează, dar pentru ignoranţa lor, nu-i putem judeca.

Şi unii, şi alţii însă, deţin o noţiune falsă despre sacrificiul suprem atunci când îl aprobă, şi despre ceea ce înseamnă un erou.

Ei nu înţeleg că prin însingurare, ori mai mult, prin înstrăinare de lumea înconjurătoare pentru un timp limitat, omul doct coboară în intimitatea lumii din el, pe care, după lungi şi adânci meditaţii, o va dărîma şi o va reclădi de mai multe ori, până va ajunge să clădească lumea căreia el, prin structura sa sufletească îi aparţine, cu care va trăi într'o perfectă armonie, şi desigur,

înţelegere. Acesta este momentul în care el s'a restructurat definitiv, pe cale logică a înţeles exact acum, care este societatea exterioară în care trebuie să trăiască alături de semenii săi, şi ceea ce este la fel de important, el este deplin conştient că o atare societate se poate realiza prin dragoste şi înţelegere, printr'un efort continuu şi conjugat şi desigur, dacă va fi nevoie, prin sacrificiul propriei sale persoane. Adică, viaţa lui nu trebuie pierdută. El va renunţa conştient la ea, în măsura în care îşi dă seama că prin moartea sa, camarazii săi vor putea merge mai departe, realizând mai devreme, sau mai târziu, societatea, aşa cum o gândesc cu toţii.

Aş dori să stabilim într'un mod cât mai convingător diferenţa dintre o viaţă pierdută prin moarte şi o viaţă sacrificată. După cum vom vedea, moartea intervine în ambele cazuri. Să vedem însă cum. Care sunt circumstanţele care duc la acest deznodământ - fatal pentru unii şi ca o consecinţă bine căutată de alţii.

Să acceptăm că ne aflăm într'o stare de război. Suntem pe front, pe poziţii, scrutând poziţiile inamicului. Dintr'o dată, dintre noi se desprinde un combatant, care, cu arma în mână, ţâşneşte din tranşee şi aproape în poziţie verticală, el aleargă spre liniile duşmane, ne

păsându-i de gloanţele care şuieră pe lângă el. Bineînţeles, nici în situaţia aceasta glonţul nu alege, ci el, soldatul, va fi nimerit de unul din gloanţele duşmane, ori de mai multe, şi va cădea mort.

Actul său nu are nimic comun cu eroismul, ori mai ales cu SACRIFICIUL, care se presupune a fi un act gândit cu multă profunzime şi mai ales, înţeles pe deplin. Actul său poate fi considerat ca un moment de supraexaltare, ori suprasolicitare, când datorită stării de conflagraţie, încordarea în care trăia el l-a învins nervos, neliniştea ducându-l până la paroxism, când "fie ce-o fi" - zice el - aruncându-se cu faţa la duşman. Îl putem considera o viaţă pierdută, şi asta nu-i puţin. Putem considera un act de bravaj, rezultatul unei acţiuni mai mult inconştiente.

Cât priveşte "SACRIFICIUL SUPREM", acesta este actul care sublimează efortul unei gândiri adânci, apoteoza unei decizii luate după o lungă şi profundă restructurare spirituală.

Gestul acesta sublim, SACRIFICIUL SUPREM, rezultatul cunoaşterii perfecte a conceptelor de viaţă şi moarte, finalul unei superbe conştiinţe morale, act de înfricoşătoare luciditate, transformă pe individul cutezător în erou, în exemplu al cărui ecou se va prelungi în tainica

lege universală, numele său rămânând intact, scris cu majuscule, neştirbit de nimeni şi de nimic, dincolo de curbura timpului, adică va fi nemuritor.

Încerc printr'un alt exemplu, ceva mai complet, să definim şi mai bine această noţiune de "SACRIFICIU SUPREM":

Vom rămâne în acelaşi mediu de armată şi război. Consider că este cel mai propice mediu şi moment, pentru a ne putea ajuta la iluminarea a ceea ce ne-am propus. Este cel mai propice mediu, pentru că în armată este vorba de ordine, disciplină, respect ierarhic (foarte important) în viaţa de toate zilele. Pe front fiind, ne vom întâlni cu sentimente majore, care definesc caracterul omului, ca frică, foame, suferinţă fizică ş.a.m.d.

Un anumit obiectiv, care este în mâinile adversarului, foarte bine apărat şi de fapt ultimul punct de rezistenţă al adversarului, ţine pe loc armata noastră. Toate încercările de cucerire ale acelui punct s'au soldat cu pierderi de vieţi şi nimic altceva.

Comandantul armatei noastre, alege un soldat, pe care îl va trimite să cucerească poziţia respectivă. El îi va spune ostaşului că dacă va fi disciplinat, bine organizat şi hotărît, el va putea ajunge în situaţie să distrugă rezistenţa duşmanului şi să cucerească reduta. El

îi mai spune, că în această acţiune s'ar putea întâmpla ca el să-şi piardă viaţa. Soldatul acceptă, dă dovadă de bărbăţie, de curaj şi iscusinţă în luptă. Este aproape de a cuceri punctul respectiv, când, lovit de un glonte duşman, moare.

Analizând cu luciditate împrejurările în care soldatul respectiv acceptă misiunea superiorului său, ne vom da seama că nici în această situaţie nu avem de a face cu actul jertfei supreme.

Mai întâi, soldatul inferior comandantului său, trebuie să execute ordinul.

În al doilea rând, el are deja două alternative: să cucerească reduta şi deci, să trăiască ori să moară.

El nu este convins de ce se va întâmpla. El îşi asumă riscul, dar cu gândul că ar putea să scape cu viaţă. Şi chiar dacă el s'a gândit că nu va scăpa cu viaţă, tot aceeaşi stare de lucruri este, pentru că aşa cum am spus, cu, sau fără voia lui, existau două alternative. El nu şi-a ales calea morţii în mod deliberat.

Actul "JERTFEI SUPREME" este rodul unei încărcături spirituale gigantice, este singura alternativă logică a eroului. Pentru el, nu există două soluţii. El a decis, printr'o judecată matură, să treacă pragul lumii acesteia, să folosească gestul SACRIFICIULUI SUPREM, ca pe o armă

devastatoare, pusă în mâna semenilor săi, cu ajutorul căreia aceştia vor birui.

Actul "JERTFEI SUPREME" este deliberat, este sublimarea destinului eroului. Conştiinţa sa a decis să se autodistrugă fizic, dar acest holocaust va avea un scop bine determinat: "BIRUINŢA" ideii de bine!

Deci, după ce printr'o analiză de purificare şi reconstrucţie morală meticuloasă şi obiectivă, după un proces mistic majestuos, legionarul va avea semnul primei victorii, biruinţa asupra persoanei sale, după care, prin moarte, se va gândi la marea biruinţă, biruinţa lumii legionare.

Exemple de legionari fanatizaţi au fost multe. Începând cu tineri liceeni, studenţi şi oameni maturi din toate sferele sociale.

Au fost exemple multiple de legionari care, conştienţi şi-au dat viaţa, în apărarea principiilor legionare, care nu însemnau altceva, decât ridicarea omului şi a naţiunii româneşti la conştiinţa când a trăi, înseamnă a jertfi, a jertfi, căci a a jertfi înseamnă a iubi!

*

* *

ASCEZA
ÎN
DOCTRİNA LEGİONARĂ

ASKEO! ASKEO! Striga vulgul Greciei Antice. Adică ascetism, ştiinţa de a exersa, de a-şi perfecţiona trupurile, de a-şi disciplina calităţile fizice, întru sporirea calităţilor acestora, adică, perfecţionarea fizică, având în vedere scopul de a obţine rezultate cât mai de excepţie la diferite competiţii.

Atleţii Greciei Antice trăiau sub acest îndemn, adică renunţarea la o parte din plăcerile vieţii, pentru un timp limitat, realizarea urmărită fiind obţinerea unor rezultate de cât mai mare valoare, în diferite concursuri (Jocuri Olimpice) ş.a.m.d..

Vulgul Greciei Antice nu credea într'o abstinenţă riguroasă, într'o formă de ascetism spiritual, care să-l definească mai ales, pe dinăuntru. El - vulgul Greciei Antice - nu făcea din ascetism o permanenţă, o conduită de viaţă. De altfel, nici nu avea cum. Pentru el - vulgul - simbolul masculinităţii şi al atletului desăvârşit, prototipul cu care în-

cearcă - într'un fel - Grecii Antici să înfrunte Olimpul, prototip pe care doreau să-l obţină în viaţa de toate zilele, era DISCOBOLUL LUI PHIDIAS! Acesta era pentru ei matriţa în care se va turna viitorul HOMO SAPIENS!

Monument sculptural în care armonia liniilor suple, forţa musculară controlată, educată, agilitatea şi majestatea unei ţinute superbe, se combinau între ele într'un mod cu totul miraculos, dând atât de pământenilor greci, visul frumuseţii atletice, perfecţiunea trupului omenesc, încătuşat în piatră, frumuseţe şi perfecţiune anatomică, pe care plebea Greciei Antice spera să le dobândească în viaţa de toate zilele, prin ceea ce aveam să înţelegem noi ceva mai târziu, că strigau ei:

ASKEO! ASKEO! Şi amfiteatrele intrau în rezonanţă, scuturându-se, parcă, de haina de piatră în care erau dăltuite, încercând să îmbrace o alta mai nouă, visul unei civilizaţii care se sprijinea mai ales pe colonade, stâlpi cu capiteluri Dorice şi bazo-reliefuri.

Aceasta era forma de ascetism pe care massa compactă a Greciei Antice o acceptase, o formă ceva mai aproape de realitatea imediată, în care grecilor le-a plăcut întotdeauna să se ancoreze. De acolo, de pe poziţii oarecum solide, ei, grecii antici, se simţeau mai în largul

lor, atunci când furaţi de firul visării, populau superba lor mitologie cu protomeridională, ori cu existenţe trecute, readuse de ei la suprafaţă şi uşor răstălmăcite, foste zeităţi din grandioasa mitologie Asiro-Babiloniană, de care AHEII vor fi mai mult decât obsedaţi.

Era, ziceam, doar o parte a ascetismului, ceea ce experimentau grecii antici în acel moment, pentru că aşa se va întâmpla în decursul veacurilor cu filosofia Ascetică, fenomen dur şi complex, el, ascetismul, fa vi adoptat parţial, fie de vulgul inconştient, fie de anumite curente filosofice, după cum tot aşa se va întâmpla şi cu religiile. Mai toate îl vor accepta parţial, într'o formă sau alta, nici una în toată accepţiunea lui.

Parţial, nu înseamnă nici de cum formal. Ceea ce experimentau deja grecii antici era de-acum ceva foarte serios, făcea parte din conştiinţa lor civică, era un fel de MODUS VIVENDIS.

Vom vedea însă, cum alte curente, ale aceleeaşi civilizaţii care începuse să amurgească, vor adopta cu preponderenţă calea, ori forma spirituală, drumul spre elevarea sufletului, din filosofia Ascetă.

Vor fi curente filosofice, ori alte mişcări, ori religii, care vor adopta o formă radicală a acestei filosofii. Altele vor adopta o formă mai domoală, mai uşor

realizabilă, după cum vor fi şi religii în care ascetismul nu-şi va găsi locul. Confucianismul şi TAOISMUL chinez, nu vor recunoaşte nici o formă de ascetism De asemeni, religia SHINTO, din Japonia, nu va avea nici un contact cu filosofia zis Ascetă.

În Confucianism, doar preoţii renunţau la o anumită hrană şi practicau abstinenţa, pe o perioadă limitată de timp. Cam aceeaşi situaţie vom afla şi în TAOISM.

Iudaismul nu cunoaşte nici o formă de ascetism.

Aşa cum am văzut, grecii antici aveau un anumit deziderat atunci când recurgeau la ascetism. Ei încercau să dobândească frumuseţea şi perfecţiunea atletică pe această cale, mai puţin obişnuită. Adică, în perioadele premergătoare unor mari concursuri, atleţii se retrăgeau într'o oarecare secluziune, unde exersau, şi mai ales, suportau nişte probe fizice foarte grele.

Ascetismul, complet şi complex, zăcea însă de mult în conştiinţa omenească. Aceasta, la început, percepea ascetismul, printr'o formă de înţelegere aproape intuitivă, senzorială. Dar, odată cu trecerea timpului, cu ajutorul acestei forme "primare" de înţelegere şi cu metode raţionale noi, omenirea, gânditorii, vor înţelege, că prin intermediul acestei şcoli

complexe, uneori drastică, ea, omenirea, ar putea realiza anumite idealuri, adică scopuri imateriale, obiective majore în comparaţie cu perfecţionarea unilaterală (trupească) a fiinţei umane.

El, ascetismul, poate fi calea spre elevarea creativităţii umane, calea spre creşterea capacităţii intelectuale, a înţelegerii mai bine a fenomenelor înconjurătoare, a descifrării şi înţelegerii coordonatelor mai îndepărtate şi deci calea spre perfecţionarea integrală a persoanei şi personalităţii umane.

Aşa dar, de la idealul de perfecţionare anatomică şi a îndemânărilor fizice, grecii antici vor trece la nivele superioare de explorare a ascetismului. Ei vor fi preocupaţi, ca pe cale ascetă, să dobândească înţelepciune, ori acte de bravură morală.

Sub această egidă va lua naştere curentul SOFIŞTILOR.

Este poate impropriu a-i denumi pe SOFIŞTI "UN CURENT", ori poate nu. Chestiunea rămâne deschisă. Ei, de fapt, erau un grup de intelectuali: profesori, scriitori, pedagogi şi mai ales, foarte buni oratori. Toate acestea erau îndeletniciri pentru ei, pe baza lor câştigându-şi existenţa.

Cât priveşte organizarea lor, ei nu formau o castă compactă, o sectă, ci, aşa cum spune istoricul englez GEORGE

GROTE (1794-1871), ei nu aveau nimic în comun, unul cu altul, cu excepţia profesiei, de care am amintit mai sus.

Sunt şi puncte de vedere care îi consideră o doctrină, deci un curent.

Oricum, la vremea aceea, secolul 4-5 înainte de Christos, ei erau o elită intelectuală, având un scop bine definit. Acela de a pregăti elementele tinere în susţinerea unui dialog, folosind în acea discuţie mai ales, subterfugiile limbii, sensurile cele mai adânci ale cuvântului, subtilităţi nu tocmai adevărate, dar, cu ajutorul cărora ei vor ieşi învingători.

Era deci un fel de ascuţime a limbii. De altfel, termenul - SOFIST - (SOPHISTES) în greceşte însemnând fiinţă inteligentă, ingenioasă, aptă să improvizeze. SOFIŞTII nu erau athenieni. Le-a plăcut însă totdeauna să-şi desfăşoare activitatea lor în Athena, care era o societate democrată la acea vreme, în care calea politică îi era deschisă oricui.

Pe lângă profesiunea lor de "dascăli ai tineretului" SOFIŞTII au scris mai multe cărţi, unii din preferaţii lor autori fiind DIOGENES, LAERTIUS, PROTAGDRAS, ANTIPHON s.a..

Platon nu i-a îndrăgit nici o dată. Mai mult, el avea să-i atace în scrierile sale, acuzându-i că nu au urmărit nici o dată adevărul, ci, pur şi simplu au fost nişte profesionişti. El încearcă cu

disperare să-l scoată pe SOCRATE din mijlocul lor, spunând că acesta nu a perceput nici o taxă, în nici o împrejurare, pentru discursurile sale.

În sfârşit, fenomenul este mai amplu şi mai complex, dar noi vom rămâne la acest punct, pentru că altul este scopul nostru.

În concluzie, SOFIŞTII au acceptat o oarecare formă a ascetismului, şi anume, ei urmăreau printr'o educaţie nu tocmai uşoară, ascuţirea facultăţilor mintale, pregătindu-l pe individ pentru o discuţie intelectuală elevată.

RADICALII

Faţedele Ascetismului sunt multe şi foarte diferite. Numai aşa se explică o perioadă destul de lungă, tulbure oarecum, ori timp în care Ascetismul nu a fost pe deplin înţeles, sau greşit interpretat. În acea perioadă, o mulţime de ordine călugăreşti sau persoane particulare, cu preponderenţă în partea de Răsărit a lumii, vor îmbrăţişa cu vehemenţă Ascetismul, dar nu ca pe un întreg, ca pe o şcoală de educaţie, mai aspră uneori, dar în ansamblul ei armonioasă, şi mai ales judicioasă. Ei vor accepta partea extremă a Ascetismului, adică forma sa cea mai radicală, pe care aceştia o vor

duce la marginile ultimei limite.

Posturile simple şi abstinenţa, erau nimic pentru acei radicali. Ei considerau că lumea este o primejdie continuă, un şir întreg de capcane, o ameninţare şi o tentaţie permanentă. Omul se poate realiza, adică intra în comuniune cu metafizicul, numai printr'o auto-distrugere!

Lumea, privită din acest punct de vedere, desigur, nu va mai surprinde pe nimeni, faptul că ordinul FAINIST din India, va ajunge la concluzia că eliberarea spiritului va fi posibilă, numai după ce toate pasiunile şi simţurile au fost exterminate!

Tot ce poate fi transformat în supliciu: foc, frig (FAKİRİİ) şi orice alte mijloace vor fi folosite cu exacerbare.

Dacă lumea este o primejdie continuă, atunci călugării SIRIENI exercitau aşa zisa secluziune, când ei trăiau închişi în nişte celule strâmte, fără lumină, într'o totală nemişcare.

Tot în India, vom găsi călugări care trăiau o formă de autoflagerare, de biciuire, şi mai cu seamă, vom găsi oameni care, se vor aşeza în lumina orbitoare a soarelui de Orient, şi fără să clipească, vor privi focul acela mistuitor, până vor rămâne orbi! Alţii, tot ca un procedeu de autoflagerare, vor sta cu mâinile ridicate spre cer, până acestea se vor usca! Alţii, se vor retrage cu totul din

calea civilizaţiei, prin munţi, deşerturi, ori pur şi simplu, în sălbăticie.

Toate aceste auto-schingiuiri, erau din punctul lor de vedere, o preîntâmpinare a judecării celei drepte.

Călugării SIRIENI, după cum am văzut, nu se lăsau mai prejos şi inventau şi ei suplicii care mai de care mai drastice.

Unul din acele suplicii, era un lanţ cu care îşi înfăşurau mijlocul, mâinile, gâtul şi picioarele. Uneori, aceste lanţuri erau ascunse sub haine. Deci, ele erau păstrate în permanenţă.

Cele mai radicale forme de auto-chinuire la călugării sirieni, erau castrarea şi biciuirea.

Fenomenul acesta din urmă va lua proporţii de masă în Italia şi Germania în evul mediu, şi poate surprinzător, dar încă se mai practică şi în zilele noastre în unele părţi din Mexic şi Sud-Estul Statelor Unite!

Înapoi, în India şi Răsăritul lumii în general, în acea epocă, higiena corporală era complet abandonată. Era tot o formă radicală de ascetism, ca cei care-l practicau să nu se mai spele, să nu-şi mai taie unghiile sau părul, şi să umble îmbrăcaţi sumar şi murdar. Se pare că însuşi profetul persan MANI, a fost influenţat de acele figuri ascetice, care existau din timpuri vechi în India.

Budiştii, foloseau o tehnică specială,

pentru cauzarea unor dureri introspecte, în timpul unor exerciţii de meditaţie. Adepţii curentului VEDIC (cca 1500 ÎC cca 200 DC), foloseau ca fenomen ascetic aşa numitul - TAPAS - care înseamnă dogoare, jeratec, care alături de austeritate, erau asociate cu meditaţii YOGA, inspirate din ideea că dogoarea ucide păcatul. Asemenea practici au fost adânc înfipte în religi Brahmană (ritul HINDUS) ori UPANIŞADA, căpătând o importanţă foarte mare în rândurile YOGA şi JAINAS. Exemplele ar putea continua cu ZAROASTRIANISMUL curent fondat de profetul persan ZAROASTER, GNOSTICII s.a.m.d.

Marile religii ca: Budismul, HINDU şi Creştinismul vor practica diferite forme de ascetism. Ştim oarecum cam ce s'a întâmplat în interiorul religiilor Budistă şi Hindusă, adică, avem o idee generală a formelor de ascetism, acceptate de acestea.

Realizarea că viaţa este ceva efemer pe pământ, exaltă dorinţa umană de a-şi proiecta conştiinţa şi speranţele într'o altă lume. În lumea absolutului. Ideea că spiritualitatea poate fi conservată numai prin simplificarea modului de viaţă, va împinge şi ea omul spre ascetism.

Este momentul să menţionez că în cadrul Creştinismului, ascetismul s'a dezvoltat în toate formele sale, mai puţin

forma ultra radicală, bigotă şi aproape lipsită de înţelegere.

În cărţile de început ale Creştinismului, ascetismul nu este menţionat, dar simpla urmare a lui Christos dă punctul de plecare în interiorul Creştinismului.

Prima viziune a vieţii ascete o vom găsi în prima scrisoare a lui Pavel către Corinteni, atunci când foloseşte imaginea unui atlet spiritual, care trebuie să-şi disciplineze şi perfecţioneze permanent persoana, pentru a învinge în lupta cu tentaţiile şi viaţa în general.

Primele forme de ascetism în cadrul Creştinismului vor fi abstinenţa şi posturile. Cel mai important post fiind Postul Mare, cel de 40 de zile, dinaintea Paştilor. Urmează Postul Crăciunului. Această formă de asceză, postul, va mai fi folosit şi în religia Islamică, Ramadanul, impus pentru o lună de zile.

Celibatul va fi o altă formă de asceză în Creştinism. Uneori, el este aplicat cu mai multă rigoare. Un membru complet al bisericii trebuie să fie celibatar. Numai celibatarii pot fi preoţi în biserica Romano-Catolică.

Ascetismul se va adânci în religia creştină, mai ales, prin viaţa monahală, în jurul anilor 313 A.D. când Creştinismul devine religia Imperiului Roman. Atunci, viaţa monahală s'a răspândit în toată lumea Vestică, şi cu ea, forme din ce în ce

mai complete de ascetism.

Protestanţii reformaţi, vor respinge orice formă de ascetism.

Unele forme vor ieşi la suprafaţă în Calvinism, Puritanism ca şi într'o mişcare Anglicană, din secolul XIX, care îşi propune o serie de idealuri Ecleziastice.

VIRTUTE SAU VICIU! Asta este viaţa; vor veni să spună STOICII, curent filosofic întemeiat în anul cca 300, înainte de Christos în Atena, de către ZENO CITIUM. Acest elevat şi excepţional curent filosofic se va prelungi binefăcător şi asupra lumii Greco-Romane, până la cel puţin anul 200 A.D.

Numele Stoicilor, rezultă din combinaţia STOA POIKILE (COLONADELE VOPSITE), aluzie transparentă la AGORA ATENIANĂ, unde ZENO obişnuia să vină, să-şi ţină lecturile publice.

VIRTUTEA ORI VICIUL! Aşa va răsuna el, sunt singurele elemente care îl caracterizează pe om. Toate celelalte existenţe lumeşti, sănătate, bogăţie, durere, tristeţe, bucurie, nu înseamnă nimic. Ele trăiesc sub spectrul virtuţii ori al viciului. Cel care va alege de partea sa virtutea, în detrimentul viciului, şi va privi cu înţelepciune şi indiferenţă celelalte bunuri lumeşti, acela va fi un virtuos, şi acela va avea parte de adevărata fericire.

Cel care va alege viciul de partea

sa, poate avea toate bogăţiile lumii, toate măririle: nimic nu-i va aduce liniştea celui din'ntâi, "va fi un nefericit!"

Fericirea, va spune el mai departe, nu trebuie privită ca o sanşă la naştere. Ea trebuie să existe în funcţie de alegerea fiecăruia.

"Orice persoană se naşte cu puterea de a trăi bine, prin intermediul facultăţilor sale mintale!"

Odată cu moartea lui Aristotel, la anul 322 - înainte de Christos - ca şi a lui Alexandru cel Mare, la 323, măreţia vieţii şi a gândirii cetăţii ateniene va amurgi treptat. Punctele de referinţă în materie de gândire, vor fi de-acum Roma şi Alexandria.

O civilizaţie extraordinară, civilizaţia Greciei Antice, era la punctul ei de întoarcere, fiind continuată sub o formă ceva mai diferită de viaţa romană, care, alături de Alexandru cel Mare grăbise cumva această trecere, de la o civilizaţie la alta.

Influenţat puternic de personalitatea aceluia care întruchipase cu puţin timp în urmă "înţelepciunea", adică de Aristotel, curentul filosofic STOIC, va urmări cu tenacitate perfecţionarea voinţei şi a raţiunii, împotriva unei vieţi de plăceri uşoare, senzuale. Ei, Stoicii, propuneau controlul stărilor emoţionale, prin raţiune.

Concepţia de a renunţa la măruntele

plăceri, în contrast cu dorinţele spirituale, ca şi alte aspiraţii virtuoase, vor deveni principiul central în etica gândirii Stoicilor.

Platon spune că "este necesar să suprimi orice plăcere trupească, pentru ca sufletul să poată fi liber, în căutarea adevărului".

Stoicii, vor fi cei care în antichitate vor folosi ascetismul într'un mod raţional şi laborios, ca pe o disciplină, prin care mai întâi au urmărit controlul asupra excitaţiilor emoţionale, ca mai târziu, cu ajutorul şcolii ascete, să eleveze demnitatea naturii umane şi înţelepciunea necesară imperturbabilităţii, care sunt posibile, numai prin suprimarea părţii noastre afective şi apetitive.

Se înţelege de la sine, că astfel de performanţe sunt posibile numai printr'o voinţă educată la dogoarea raţională a ascetismului.

Spre a ne da mai bine seama la ce nivel de gândire ajunseseră acei înţelepţi antici, Stoicii, vom lua doar câteva exemple:

* Logica este singurul instrument pe care trebuie să ne sprijinim în toate acţiunile noastre;

* Fericirea umană, este un produs în deplin acord cu natura;

* Perceperea este baza tuturor înţelegerilor;

* Înţeleptul este prototipul speciei umane!

Şi am putea continua.

Datorită acestui curent filosofic, ascetismul este mai bine cunoscut şi înţeles în lume. Influenţa lui se va prelungi peste veacuri şi va cunoaşte o a doua înflorire în epoca modernă, în perioada Renaşterii.

Fenomenul de asceză, şcoală de educaţie adevărată, va pătrunde adânc în religiile creştine, numai datorită Stoicilor, care au ştiut să facă din ascetism, aşa cum am văzut, modalitatea de elevare a fiinţei umane, punerea ei în situaţia să înţeleagă şi să trăiască în deplină comuniune cu natura sa divină.

Pentru că ei, Stoicii, au spus: "Lumea este un foc sacru!"

Însăşi materia, este guvernată de legile universale, care sunt divine!

Omul este materie, dar, raţiunea sa este de natură Dumnezeească, vor spune ei! Asemenea religiilor Romano-Catolice şi religiei Protestante, Ortodoxismul, va îmbrăţişa şi el fenomenul ascetic, ba mai mult, această nouă şcoală de educaţie îşi va găsi locul său adevărat în adâncurile de foarte puţini bănuite ale religiei Ortodoxe.

Este bine, ca de fiecare dată când vorbim despre nemulţumirile noastre - vis-a-vis de ortodoxism - să facem acea

fundamentală diferenţă dintre Biserică, clerul Ortodox şi religia Ortodoxă. Spun aceasta, pentru că există o tendinţă generală, ca atunci când sunt judecate faptele clerului şi ale Bisericii Ortodoxe, de-a lungul veacurilor, acestea să fie confundate într'un mod regretabil, cu valenţele religiei Ortodoxe.

Ortodoxismul este fenomenul introspecţiei pure, este starea aceea de mucenicie care duce la sfinţire, este mai mult decăt ori care religie, retrăirea universului cosmic, în intimitatea duhovnicească, în toată complexitatea lui, acţiune prin care creştinul adevărat va găsi calea spre lumina universului său intim, adică se va regăsi pe sine, stare extazială unică, timp în care el îşi va răspunde singur şi logic la toate întrebările legate de firul destinului său. Se va vedea pe sine în conştiinţa sa, ca într'o oglindă geamănă. Reflecţie extraordinară şi revelatorie, când omul este proiectat ca parte vie şi integrantă a marelui univers din afară. Credinciosul fanatic, cufundat tot mai mult în terenul atât de binefăcător al meditaţiei, este în starea aceea excepţională "DE VEGHE", când pătrunderea spre esenţa actului de creaţie cosmică căreia îi aparţine, se face mai ales cu ajutorul subconştientului, stare de extază mai profundă şi mai lucidă decât însăşi conştientul nostru, adică adevărul este per-

ceput printr'o stare de intuiţie premonitară, stare lucidă şi obiectivă, de anticipare.

Ortodoxismul deci, cu multe alte adâncimi şi dimensiuni, despre care nu putem vorbi acum, a fost un teren prielnic, pentru adoptarea şi dezvoltarea într'o manieră elevată, a fenomenului de asceză.

Exista deci, posibilitatea regăsirii drumului de la care neamul românesc (şi neamurile în general) se abătuseră. Acum, trebuia creată metoda de aplicare a Ascetismului, şi mai ales, trebuia pregătit elementul uman, gata, ca printr'o înţelegere deplină a fenomenului în sine, să-l accepte şi să pornească pe calea reînnoirii sale spirituale.

OMUL ESTE CEA MAI SUPERBĂ ZIDIRE! Această mirifică apariţie, această coloană vrăjită pe dinăuntru cu tainele absolutului, omul, imnul tuturor realizărilor, el, pe umerii căruia se sprijină monolitul granitului albastru şi fără de care universul cosmic nu ar face sens, el, omul, prin demnitate şi virtute, prin devotament şi austeritate, va trebui să se întoarcă acolo, sus, de unde a fost coborît, în absolutul în care se va topi, transformându-se în cântec şi lumină.

Omul, acest grăunte de adevăr, înfăşurat în scutecele unei cărni păcătoase, prin sârguinţă şi ucenicie, printr'o adâncă

înţelegere faţă de sine însăşi, prin dragoste, smerenie şi evlavie, printr'o putere de iubire mai mare decât toată strădania răului, în care îşi va suprima orice pornire de pismă şi trufie, va deveni din nou, bucuria şi mândria Creatorului Ceresc.

Dacă grecii antici, prin virtute şi abstinenţă au urcat cu mândrie pe treptele şlefuite de PHIDIAS, către vraja PARTHENONULUI, dacă ei, (Stoicii), au înţeles că numai raţiunea primează, atunci, omul epocii moderne, această trestie gânditoare, prin jertfă, lângă jertfă adunate şi prin suferinţa bine înţeleasă, stropită de lacrima bucuriei, va urca pe treptele de lumină şi se va topi în eternitate, locul de care s'a rătăcit pentru un timp.

Omul deci, printr'o analiză pătrunzătoare a universului său intim, copia macro-cosmică, precum şi prin decantarea propriei sale conştiinţe, va găsi calea logică pentru însănătoşirea sa morală, va înţelege că aparţine unei societăţi, că trebuie să fie activ pentru ea şi că dacă el va fi sănătos sufleteşte, tot aşa va fi societatea pe care el visează s'o ajute.

Aşa va veni şi va spune Corneliu Codreanu!

Prin doctrina sa, în care asceza va juca un rol uriaş, el va înălţa omul la măreţia de la care va privi cu seninătate, drept în ochi, maladivul secol XX.

El, legionarul, va face din abstinenţă, renunţare, şi din jertfire în general, linia sa de conduită. Acestea vor fi necesităţile sale pentru existenţa de zi cu zi, şi toate la un loc, vor însemna starea sa morală.

Conceptul său despre lume va fi profund creştin. Lumea-i toată o familie, opera aceluiaşi Înţelept, iar el, legionarul, prin lumina gândirii sale, aparţine acestei familii. El este universal!

Drumurile pavate cu intenţii bune sunt întotdeauna, cel mai greu de străbătut. Cu cât este mai greu însă, cu atât trebuie să stăruim mai mult în realizarea a ceea ce ne-am propus.

Corneliu Codreanu ştia toate acestea. Cunoştea duritatea unei vieţi austere, lipsite de plăceri, de multe ori lipsite de strictul necesar, dar mai ştia un lucru: avea în mâinile sale propria sa experienţă, propriul său calvar, care va fi pildă tuturor legionarilor săi.

Viaţa ascetă, va începe pentru legionarul convins, din primul moment al angajării sale sub flamura verde.

Ca şi mai înainte, în antichitate, asceza în cadrul vieţii legionare va începe cu mici renunţări, scurte perioade de abstinenţă, şi în măsura în care Stoicul epocii moderne, Corneliu Codreanu, observa progrese reale, ea, asceza, se aprofunda. Posturile, au fost şi ele examene

de început şi aveau să rămână ca parte permanentă în educaţia legionarului. Vor fi organizate marşuri lungi, pe drumuri grele, desfundate, pe ploi şi ninsori, cu foarte puţine merinde şi mai ales, cu puţină apă. Aşa se călea răbdarea, voinţa şi puterea de stăpânire a discipolilor săi.

Se vor organiza traversări de păduri pe timpul nopţii, şi din loc în loc vor fi lăsate posturi fixe. Aceştia rămâneau singuri, la distanţe destul de mari de ceilalţi. Ei ştiau însă că erau însoţiţi din umbră de nobleţea cauzei căreia i se dedicaseră, ceea ce făcea ca întunericul din mijlocul pădurilor să nu-i sperie. Aşa se trecea o probă de curaj şi bărbăţie. Cel care avea să schimbe o societate, va trebui mai întâi să se schimbe pe sine!

Cu timpul, vor fi organizate tabere de muncă. Superb exemplu de dăruire, de înţelegere şi respect faţă de muncă, şi totodată, o probă majoră se trecea cu demnitate. Abstinenţa!

Toate acestea, legionarul le făcea aşa cum stă bine creştinului, cu seninătate şi zâmbetul pe buze. De cele mai multe ori, toate aceste acţiuni educative, erau însoţite de cântec. Vom vedea altă dată, importanţa cântecului în viaţa Legionară, şi implicaţiile lui în viaţa omului în general. Se înţelege, că din toate aceste

activităţi, nu lipseau rugăciunile. Legionarul îşi începea ziua printr'o rugăciune, prin care nu cerea nimic Creatorului, ci pur şi simplu îi dedica primele momente ale zilei care avea să vină şi-l lăsa să ştie ce hotărîse să interprindă în ziua respectivă. Seara, înainte de culcare, după ce-şi verifica toate momentele zilei ce trecuse, Legionarul sfârşea printr'o altă rugăciune, mulţumindu-i Creatorului pentru faptul zilei care trecuse.

Toate aceste activităţi coroborate cu o trăire spirituală intensă, aveau să dea rezultatul aşteptat de Corneliu Codreanu.

La capătul drumului, se va ivi un om nou, gata de orice sacrificiu, inclusiv jertfa supremă. Viaţa avea s'o dovedească din plin.

A fost educaţia Legionară, viaţa ascetică, sub lumina credinţei strămoşeşti, care i-au ajutat mai târziu pe Legionari să fie proverbiali pentru fermitatea şi demnitatea cu care s'au purtat pe tot parcursul închisorilor, lagărelor, din ţară şi străinătate.

Oameni izolaţi, care au stat singuri într'o celulă mică, fără fereastră, cu, sau fără lumină, câte 4-5 ani, timp în care nimeni nu a schimbat nici măcar o vorbă cu ei, când erau sistematic înfometaţi, când aproape desbrăcaţi complet, nu aveau nici o sursă de încălzire, au

reuşit să rămână întregi la suflet şi la minte.

Unul dintre ei a fost regretatul Victor Biriş, fost sub-secretar de stat în timpul guvernării Legionare. Eram copil, aveam doar 17 ani, când l-am întâlnit. Era la numai o lună de zile, după ce fusese scos dintr'o izolare de 4 ani, la închisoarea Galaţi, în condiţiile de mai sus. Ca să poată cineva realiza la ce înfometare (printre alte torturi fizice şi psihice) a fost supus, vă voi spune că el îşi numerase toate boabele de fasole pe care le primise în cei 4 ani de singurătate!!

Era drept, neclintit. În timpul rugăciunilor (când se retrăgea) aveam impresia că se pietrifica. Mi l-am luat ca exemplu. Cât am mai avut de suferit! Împreună, şi pe urmă separaţi!

A fost şcoala doctrinară a lui Corneliu Codreanu, şcoală care se confundă cu aplicarea elevată a ascetismului, aceea care, a creat exemplare umane unice, adevărate virtuţi, oameni cu demnitate şi statornicie, fiinţe pentru care nu există decât o singură cale spre izbândă: "calea adevărului".

Cei care au ales-o, s'au înscris voluntari la sacrificare, dar peste toate sacrificiile lor pline de înţelegere, se vor ridica zorii zilei de mâine (şi semne sunt destule), când popoarele creştine civilizate vor înţelege ca şi noi, măreţia

gândirii lui Corneliu Codreanu şi că întoarcerea spre inima absolutului, trebuie să treacă prin viforul învăţăturii Legionare.

Învăţătură complexă şi completă, pentru că aşa cum am văzut, omul Legionar s'a îngrijit într'un mod armonios, atât de educarea trupului său, cât şi de partea sa sufletească, dând astfel la iveală combatantul onest şi neînduplecat. Legionarul, mereu gata de sacrificiu. Omul corect!

Nici o doctrină, cu excepţia evangheliei lui Christos nu a lucrat atât de intens şi cu rezultate atât de frumoase, cum a făcut-o ideologia lui Corneliu Codreanu, asupra sufletului omenesc.

Legionarul - este de-acum omul sănătos la suflet şi la trup. Senin şi imperturbabil, trăieşte în permanenţă o stare de acţiune. Învăţătura lui Christos, ideologia lui Corneliu Codreanu, combinate într'un chip excepţional cu fenomenul de asceză, au creat omul eliberat de spectrul fricii, cu simţul datoriei faţă de societatea din care face parte, neclintit de nimic, de la gândul biruinţei cauzei sale.

Mişcarea Legionară însăşi era de-acum un monolit, cremene ce va scăpăra sub loviturile inamice, dar, de fiecare dată, ieşind biruitoare din toate încercările.

"RĂUL VINE DE LA SUFLET" -a zis Corneliu Codreanu. De acolo a pornit

el reabilitarea individului. El ştia că dacă sufletul este sănătos, omul nu poate fi decât bun, iar societatea care se sprijină pe astfel de oameni, va fi întotdeauna stăpâna destinului ei.

Că s'a lucrat cu înţelepciune, o dovedeşte şi faptul că deşi Mişcarea Legionară este străbătută de misticism, cu toate că Legionarul este profund credincios, nu s'au ivit cazuri de bigotism, ori manie religioasă. Totul a fost făcut într'un echilibru perfect.

Lumea nu este, ori nu trebuie să fie o capcană pentru om, o tentaţie continuă, ea trebuie să fie societatea în care Legea Divină să fie aplicată, după voia Creatorului. Legionarul, prin muncă, devotament şi disciplină va ajuta la crearea acestei societăţi, care, în conştiinţa sa înseamnă readucerea neamului său şi a omenirii, înapoi, pe drumul mântuirii lor.

Corneliu Codreanu nu s'a gândit la mântuirea lui şi a camarazilor lui. Aceasta ar fi fost o rezolvare simplă. Prin viaţa de mucenicie pe care a dus-o, prin caracterul său integru, prin evlavia cu care din copilărie ştia să-l prea-mărească pe Creator, mântuirea ar fi venit pentru el ca ceva de la sine înţeles.

Acelaşi lucru s'ar fi întâmplat cu discipolii săi "ASCEŢII", pentru care viaţa nu era decât calea, pe care con-

ştienţi se înrobiseră, întru slujirea adevărului şi mântuirea neamului şi a neamurilor. Spun "neamurilor", pentru că numai atunci când omenirea va arde şi se va consuma în văpaia învăţăturii Legionare, numai atunci putem spune că ne-am făcut datoria faţă de legea sfântă a lui Corneliu Codreanu.

Societatea omenească nu trebuie să fie altceva decât "ÎMPLINIREA LEGII ECHILIBRULUI UNIVERSAL PE PĂMÂNT"! Omul, parte activă şi ataşat societăţii prin devotament şi abnegaţie, nu trebuie să fie altceva, decât UMBRA cât mai fidelă a unei fiinţe STELARE, reflecţie prin care Creatorul îşi manifestă voinţa Sa. Omul trebuie să fie gata în orice moment să răspundă cu fidelitate şi aceeaşi putere de jertfire, EGALE cu cele prin care Mântuitorul ne-a redat speranţa în regăsirea drumului spre ETERNITATE. Adică, el va duce o viaţă spirituală într'o continuă stare de meditaţie şi veghe, ne lăsându-se surprins de faptul zilei, ci, dimpotrivă, prin acea stare de permanenţă TREZIRE el va avea posibilitatea să anticipeze momentele viitoare, în felul acesta, aşa cum am spus, gata să răspundă cu promtitudine şi DISCERNĂMÎNT la cerinţele diferitelor momente CRUCIALE.

Nimic nu-l va pune pe om într'o legătură, într'un contact permanent cu

autoritatea Divină, decât viaţa sa trăită într'o introspecţie continuă, cercetare laborioasă, cu privire la tainele destinului său şi nici o bucurie nu va fi mai mare, decât bucuria faptului că el, singur, prin înţelegerea fără echivoc, a descoperit adevărata sa identitate, revelaţia că el este parte integrantă din marele circuit universal, al cărui EMISAR este pe pământ, cu singura misiune de a implementa legea armoniei celei sacre, când dualitatea fiinţei umane, partea fizică, mortală, şi partea sa spirituală, educate împreună, se vor contopi, formând o entitate solidă, în care, într'un mod mirific, trupul nu va mai fi privit ca un înveliş predispus decăderii şi păcatului, ci el va fi acceptat ca un strai de sărbătoare, în care s'a înveşmântat sufletul său!

Ajuns la o astfel de înălţime, omul este în drumul său spre adopţiunea sacralităţii. Este aproape de dezideratul de la care, în decursul veacurilor, s'a îndepărtat.

De la o astfel de elevaţie, el va înţelege că a se retrage într'o izolare permanentă, departe de problematica societăţii, într'o stare de visare Onirică (asemenea Epicurienilor , ar însemna dezertarea morală de la legea fundamentală a existenţei sale, reaşezarea societăţii creştine, ca operă de mulţumire şi de

bucurie, a marelui ARHITECT! Aşa a spus Corneliu Codreanu!

Societatea formată din astfel de oameni, înseamnă permanenţă, înseamnă continuitate. Nici mai mult, nici mai puţin: înseamnă Voia Cerească, adică ETERNITATE!

O astfel de societate este revelaţia trinomului "CREŞTINISM - DOCTRINĂ LEGIONARĂ - ASCEZĂ!

Înseamnă adânca şi solitara gândire a celui mai mare STOIC al epocii moderne - Corneliu Codreanu - sub tăria căruia, secolul XX va ridica cu surprindere din sprânceană.

Mulţi dintre cei care l-au înţeles şi l-au urmat, au fost exterminaţi de tăvălugul unei istoriii conduse de nebuni, alţii s'au stins, odată co trecerea timpului, dar unii dintre discipolii săi, contemporani, azi la vârste de 70-80 de ani, dau dovadă de aceeaşi luciditate psihică, uluitoare condiţie fizică şi în jurul lor, eşaloanele tinere, asigură ceea ce se cheamă PERENITATEA MIŞCĂRII LEGIONARE!

Numele adevăraţilor asceţi ai epocii moderne, le veţi găsi încrustate pe faţa interioară a zidurilor închisorii AIUD, BUCHENWALD şi le veţi mai găsi încrustate, pe răbojul neamului românesc!

ROMANTISMUL ÎN DOCTRINA LEGIONARĂ

Subiectul pe care ni-l propunem acum, nu este unul dintre cele mai uşoare, ştiind fiind că Romantismul a creat o serie întreagă de controverse încă de la apariţia sa, lucru care s'a întâmplat şi cu celelalte curente literar-artistice, dar într'o măsură ceva mai mică.

Criticii de artă se vor pune însă de acord în final, acceptând umanim aşa-zisa dată de naştere a acestuia, ca şi influenţa sa în toate domeniile artistice, nescăpându-i nici arhitectura.

Aşa dar, influenţa Romantismului a fost pregnantă, de lungă durată, şi a cuprins toate sferele de activitate, în care se vorbea cât de cât despre suflet.

O încercare de a-l asocia cumva cu activităţile din câmpul politic, ar fi temerară; ba mai mult , ar fi nejustificată, şi desigur, umanim - neacceptată, pentru că într'adevăr, Romantismul nu s'a asociat nici o dată cu elementul politic.

În ceea ce priveşte asocierea pe care o voi încerca eu, sub titlul de mai sus,

ea zace în adâncul credinţei mele, ca adevărată, mereu verosimilă, pentru că aşa cum am mai spus, şi s'a văzut în decursul evenimentelor, Mişcarea Legionară a fost, este şi va rămâne o "ŞCOALĂ DE EDUCAŢIE", neavând nimic comun cu factorul politic. Deci, totul se va justifica.

Inovaţii cred că sunt foarte puţine cu privire la Romantism, mai ales, nu din prtea mea, ele fiind specialitatea exegeţilor, criticilor literari ş.a.m.d.

Pentru o mai bună înţelegere a ceea ce ar fi să însemne asocierea Romantismului cu ideologia Legionară, cred că o privire sinoptică - fie ea cât de fugară - ne va ajuta pe toţi, în a clarifica şi a "ne clarifica", justeţea unei teze, nu tocmai de lepădat. Vom vedea mai jos de ce.

Se însera peste secolul al XVIIIlea, când, sub emblema Romantismului, începuse să se audă cavalcada unor mişcări intelectuale şi artistice, care de-abea ieşeau la suprafaţa unei lumi ticsite cu neo-clasicism. Romantismul, această nouă ordine, cum se va vrea el, va aduce cu sine principiul eticii în literatură, muzică, ca şi în artele frumoase, sentimentul asupra"raţiunii" şi imaginaţia, asupra "analizei critice". O ordine atât de veche şi atât de bine stabilită - clasicismul - se vedea dintr'o dată înlocuită, sau cel puţin contrazisă!

Romantismul, ca multe alte curente, se va naşte în Europa. Principalii "vinovaţi" ai acestui nou curent de înnoire, vor fi - oarecum surprinzător - Anglia şi Germania, după cum am mai spus, către sfârşitul secolului al XVIII-lea.

El avea să apară ca un curent, ca o mişcare bine închegată, către sfârşitul secolului al XVIII-lea, dar avea un ecou cu mult mai îndepărtat. Încă din secolul XI-XII, când se va manifesta, este drept, sub o formă timidă, fără conturul de mai târziu, în Sudul Europei, printr'o literatură a baladelor şi povestirilor cu un profund simţ al loialităţii şi cavalerismului. Nu vor lipsi din acele creaţii literare, misterul şi supra-naturalul.

Se crede că Romantismul îşi trage originea de la limba şi literatura latină, combinată cu limbile indigene, ale unor foarte vechi provincii Romane din Sudul Europei.

Curentul este deci european şi după ce iese la uprafaţă în Anglia şi Germania, la începutul secolului al XIX-lea, el se va revărsa cu influenţe adânci în Franţa, Italia şi Spania. Ca şi mai înainte, el se va manifesta prin aceleaşi caracteristici, suprapunând raţionalului starea emoţională, şi, desigur, îmbrăcând formele misterului şi ale fantasticului.

El se va manifesta plenar şi autoritar,

reclamând libera exprimare a sensibilităţii, aflându-se în opoziţie cu clasicismul, curent plurivalent şi el, care acum se vedea contrazis, ori ameninţat să fie înlocuit.

Prima manifestare în literatură va începe cu romanele englezeşti ale lui Richardson, pe la mijlocul secolului al XVIII-lea, ca şi cu Thomas Percy (Relicve ale poeziei engleze), cărora li se va alătura James McPherson cu "OSSIAN" , un grup de cânturi epice, care se presupune a fi fost realizate cu foarte mult timp în urmă, de barzii celţi. El va interveni în viaţa artistică germană pe la 1770-80, perioadă strălucitoare, aşa numită STURM UND DRUM, adică "Furtună, deslănţuire şi avânt".

Liderul Romantismului în Germania avea să fie FRIEDRICH VON SCHLEGEL, pe la sfârşitul secolului al XVIII-lea. Printre altele, el avea să exulte licenţa poetică şi a propus abolirea diviziunii dintre arte.

A fost urmat de către LUDOWIG TIECK, NOVALIS, HOLDERLIN. Acesta din urmă avea să rămână ca unul dintre cei mai mari poeţi ai Germaniei, şi, alături de RILKE, unul dintre cei mai reprezentativi poeţi universali.

Ar mai putea fi amintit SAMUEL TAYLOR COLERIDGE WORDSWORTH (1800), în Anglia, cu o prefaţă la a doua

ediţie a baladelor lirice, în care el declară poezia ca pe ceva spontan, o simţire puternică, care va deveni un fel de manifest al Romantismului poeţilor englezi, ca: JOHN KEATS, PERCY, BYSSHE SHELLYE, după cum şi renumitul LORD BYRON.

Făcând apel la particularităţile amintite mai sus, şi excelând în a se sprijini pe geniul individului creator, Romantismul va stărui timp îndelungat şi cu adânci implicaţii în toate domeniile, legate cât de cât de misterul artelor.

Ceva mai târziu, el se va revărsa afluent asupra civilizaţiei şi culturii din restul Europei. Bunăoară, în Franţa, Romantismul îl va avea ca deschizător de drum pe Lamartine. Îl va urma Victor Hugo, Alfred de Vigny, Musset. Aceştia, prin apelul lor, vor prelungi influenţa Romantismului până la J.J.Rouseau, trecând şi pe la Madame de STAEL şi CHATEAU BRIAND.

Între revoluţiile de la 1830 şi cea de la 1848, Romantismul se va impune ca o nouă manieră de simţire, mai ales în Italia, prin Manzoni şi renumitul poet Leopardi.

În Spania îl va avea ca reprezentant pe J.ZORRILLA. Este momentul când Romantismul va depăşi aria literaturii şi va da un impuls nou, istoriei secolului XIX. Romantismul va traversa poezia

lui Hugo, după cum şi operele scriitotilor scandinavi.

În paralel cu influenţa sa în literatură, Romantismul, ca formă artistică, era o reacţie împotriva neo-clasicismului şcolii lui DAVID, reacţiune reactivată mai ales de maniera picturilor lui GROS şi GERICAULT, DEVERIA şi DELACROIX, cărora li se va alătura sculptorul DAVID D'ANGERS.

În muzică, cel care va face trecerea legătura dintre perioada clasică şi Romantism, va fi BEETHOVEN, deoarece, în timp ce tehnica muzicii sale era clasică, concepţia sa despre muzica eroică şi libera exprimare, vor fi un important model pentru compozitorii din secolul al XIX-lea, ca: WEBER, SCHUBERT, SCHUMMANN, CHOPIN, LISTZ şi BERLIOZ, care va împinge instrumentele orchestrale până la limitele lor de expresivitate, pentru a exploata întreaga schemă cromatică.

În esenţă, Romantismul este atitudinea unei stări mentale, care se asociază cu individul "subiectiv", iraţional, imaginativ şi emoţional, ale cărui subiecte preferate vor fi istoria şi sublimul frumuseţii naturale. Romantismul a fost în mod conştient opus simplicităţii, obiectivităţii şi seninătăţii clasicismului secolului al XVIII-lea.

Şi totuşi, alături de clasicism, va fi considerat ca cea mai importantă po-

larizare a artelor, ca şi a altor domenii, în care arta putea juca un rol cât de cât semnificativ.

Există o tendinţă aproape generală, la oamenii mai puţin cunoscători, dar cu foarte multe pretenţii, de a asocia Romantismul cu ceva vetust, nejustificat. O exaltare rău înţeleasă, un manierism simplist, care, după opinia dumnealor, va crea în final un erou de mucava, ori aşa, un fel de DESPERADOS.

Pentru ei, Romantismul este o dulcegărie. Este un decor animat de eroi ai romanelor de capă şi spadă!! Teorii simpliste, şi cu totul nefondate.

Mulţi dintre ei, pornesc de la o judecată sumară, a unor termeni pe care din păcate nu ştiu a şi-i explica cu exactitate, fapt care îi duce aşa, cum spuneam, la concluzii puerile, dar arţăgos susţinute.

Am întâlnit, de exemplu, în succinta noastră introducere, cu privire la apariţia şi influenţele Romantismului, termeni ca "SUBIECTIV".

Pornind de la necunoaşterea exactă a semnificaţiei cuvántului - SUBIECTIV - în contextul nostru, desigur, că indivizii menţionaţi mai sus, vor conclude, ca întotdeauna, într'un mod periferic.

Aici - SUBIECTIV - nu vrea să însemne, cum vor dumnealor, ceva părtinitor, lipsit de obiectivitate, ceva care

ar denatura adevărul literar ori istoric.

Individul creator este "subiectiv", în sensul că el prelucrează o idee, o metaforă poetică, un fapt istoric, prin prisma sufletului său, cu puterea sa de discernământ, făcând ca ideea respectivă, evenimentul, să-i poarte amprenta spirituală, reprezentându-l pe el, în noua ei formă, aducând la suprafaţă, în toată complexitatea ei, starea lui emoţională, în timp ce adevărul, ca valoare absolută, rămânând neschimbat. Deci - SUBIECRIV - pe scurt, nu înseamnă întotdeauna părtinitor, a te aşeza de o parte, doar de dragul de a fi în opoziţie cu cealaltă parte.

"SUBIECTIV" mai poate însemna, pe lângă tot ce-am spus mai sus, şi faptul că în timpul actului său de creaţie, creatorul se va folosi de factorii din afară, cum ar fi misterul, supranaturalul. Elemente noi, care nu interveneau în clasicismul seren şi linear, mai uşor de digerat de marele public.

Deci, nici în aceste condiţii, când în opera de creaţie se recurge la faptul misterios, la supranatural, nu este nimic compromiţător, pentru că dacă anlizăm cu mai multă atenţie câmpul nostru spiritual, vom vedea că omul, a încercat din timpuri imemorabile să-şi plaseze conştiinţa undeva, într'un peisaj aproape neexplicat, ori explicat în subconştientul

său, pe cale intuitivă. Adică, în mod cu totul sincer, el a încercat să-şi ancoreze speranţa într'o lume presupusă, misterioasă, în supranatural.

Deci, una înseamnă "subiectiv" în cazul nostru, şi alta este în mod obişnuit "părtinitor".

Deasemenea, vulgului îi plac termeni ca: "IRAŢIONAL" - în cazul nostru. Ei, în simplicitatea lor răutăcioasă, vor asocia termenul respectiv, cu o lipsă totală de logică, de gândire, adică "FĂRĂ MINTE"!!

"IRAŢIONAL" în cazul nostru, este un termen complet diferit de ce arătam mai sus. Din moment ce Romantismul este considerat atitudinea unei stări mentale, asta înseamnă că în interiorul lui, are loc un proces de judecată logică, şi că nimic nu este întâmplător. Nimic nu este hazard!

"IRAŢIONAL" în cazul nostru, este cu totul diferit de "lipsă de raţiune", cum ar fi tentaţi să creadă mulţi dintre noi. Distanţa semantică dintre cei doi termeni, atât de asemănători în aparenţă, este colosală!

"IRAŢIONAL" în cazul nostru, înseamnă un geniu creator, al cărui mod de creaţie se bazează pe subtilul fenomen de percepere senzorială, simţ excepţional, de cunoaştere prin anticipare, prin subtilă deducţie. Logica este folosită de data

aceasta pe cale afectivă, adică înţelegerea unei stări de fapt se va face într'un mod ţinând de revelaţia pură. Actul geniului creator nu este în nici un fel lipsit de logică, ci, dimpotrivă, el este încărcat de sensuri, în care adevărul va fi pus în lumină pe o cale mai ascunsă, ori, cum am arătat, pe cale afectivă, senzorială, o cale imaginativă, emoţională.

Am ţinut să elucidăm cât de cât aceste două aspecte, aceşti doi termeni, pentru că s'ar putea să ne mai întâlnim cu ei, ori, ca nu cumva, la tot ce vom discuta mai jos, "binevoitorii" să se poată prevala de interpretări proprii, prin care să răstălmăcească (dacă ei pot) adevăruri incontestabile.

Exemple şi teorii pot fi mai multe, în sprijinul a tot ce am spus până acum. Scopul nostru este însă altul, şi treptat, dar cât mai pe scurt, vom ajunge la el, adică manifestarea Romantismului în cadrul doctrinei Legionare, ideologie căreia nu-i lipseşte nimic, spre a fi aşa cum bine se ştie "CEA MAI ELEVATĂ" şcoală de educaţie morală a secolului al XX-lea, şi care, continuă să se adâncească, odată cu trecerea timpului. Ca un fenomen curios, ideologia Legionară, nu este atinsă de morbul îmbătrânirii, ci, dimpotrivă, odată cu trecerea timpului, noi şi noi valenţe sunt descoperite în

cuprinsul ei, ceea ce o ţine în autenticitate şi o revigorează. Nu încape îndoială, că neamurile, în drumul lor spre demnitate şi virtute, se vor adăpa din această magnifică filosofie a lui Corneliu Codreanu.

Din momentul naşterii sale, doctrina Legionară va cădea sub influenţa puterilor cereşti. Corneliu Codreanu va alege ca protectori ai Legiunii sale, pe sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavril. El va intui bătălia grea care se va da, între învăţătura sa doctrinară, purtată pe umeri şi în flamuri, de fanaticii săi discipoli şi forţele de opoziţie, reprezentantele "inerţiei" româneşti, reprezentantele unui STATU QUO - pe care nu înţelegeau să-l cedeze nimănui. Corneliu Codreanu a intuit că lupta finală se va da între forţele creştine de sub conducerea gândirii sale şi forţele iudeo-comuniste, reprezentantele antichristului. Prevăzător, el şi-a pus oştile sub semnul ocrotitor al forţelor cereşti, forţe în sprijinul cărora el lupta, şi de la care era convins că în final, va căpăta ajutor.

Ne amintim, că Romantismul aducea cu el printre altele, şi evocarea supranaturalului. Doctrina lui Corneliu Codreanu deci, se legase de Romantism, prin însăşi actul său de naştere. Acesta ar fi un prim exemplu. În toată complexitatea ei, ideologia Legionară va fi străbătută de fiorul sacru, de a apăra şi implementa

legea Divină, în societatea omenească. Doctrina Legionară are ca o componentă de forţă misticismul. Misticismul elevat şi raţional, care nu va cădea nici o dată în păcatul bigotismului. Este o altă referinţă a conexiunii doctrinei Legionare cu Romantismul.

Doctrina Legionară, pune foarte multă bază pe geniul individului creator, exultă virtuţile strămoşeşti, şi mai ales, pregăteşte individul pentru contactul său conştient cu existenţa legilor metafizice, puncte de referinţă în afara sferei de cunoaştere obişnuite. Este un alt exemplu de inter-relaţie Romantism-doctrină Legionară.

Doctrina Legionară crează un om nou; printre alte calităţi excepţionale, el va avea loialitatea, cavalerismul, care-l vor conduce întotdeauna, pe drumul onoarei. Aceleaşi sentimente sunt cultivate şi de către Romantism. O nouă interpătrundere între cele două şcoli de educaţie. Prin disociere, două vor fi aspectele Romantismului care se vor interpătrunde cu ideologia Legionară. Aspectul Romantic şi partea eroică.

Voi încerca în ceea ce va urma, să concretizez într'un fel cât mai elocvent, partea Romantică din cadrul doctrinei Legionare, parte, aşa cum am spus, disociată din ansamblul complex al Romantismului.

Legonarul este un om complet şi foarte complex. El trăieşte printre semenii săi, este parte activă a oricărei iniţiative serioase. Ba mai mult, el este factorul principal în toate acţiunile cu un scop măreţ. Îşi petrece deci, cea mai mare parte a vieţii printre semenii săi, dar în momentele sale de singurătate, când în mod conştient se retrage în intimitatea lui, atunci el trăieşte în Transcendent, acolo unde el este încredinţat că va ajunge, urmând calea destinului său, calea ce ţinteşte idealuri măreţe. El este un idealist convins. Spiritul său, a biruit deja materia care-l îmbracă şi ştie că nu există o altă biruinţă finală, decât biruinţa în Dumnezeire, adică, continuitatea sa în absolut.

El este permanent conştient de măreţia scopului său, şi cu toate că el este - aşa cum am spus - o fiinţă superioară, din toate punctele de vedere, el are momente când, lupta accerbă în care s'a angajat, stinge o parte din elanul său sufletesc. În acele momente, Legionarul se retrage în adâncul conştiinţei sale, unde s'a instalat o stare de melancolie, de amărăciune, provocate de inerţia semenilor săi, care nu participă cu dăruire totală în urmărirea idealului, pe care Legionarul îl propune. El se va redresa repede, şi cu resurse sporite, va continua calea spre determinarea lui duhov-

nicească.

Există un mijloc minunat, prin care Legionarul se reface, după astfel de impasuri: Cântecul!

Cântecul, acea alinare domoală şi caldă, vine când Legionarul îi simte nevoia şi-l invoacă. Nimic nu-i mai reconfortant decât cântecul, în momentele de nesiguranţă, ori momentele de uşoară cădere. El vine şi tămăduieşte pe dinăuntru. El alungă starea de tristeţe şi redă exuberanţa necesară, pentru continuarea acţiunii începute. În cântecul său, Legionarul, va invoca figuri care au plecat de mult dintre noi, ori invocă pildele lor măreţe. El mai invocă prin cântec forţe supranaturale, în care el crede nelimitat. El aduce deci, în realitatea imediată, lirismul unor eroi din vechime, care pentru el sunt adevărate comori sufleteşti. Corneliu Codreanu a intuit perfect ce mare însemnătate ar putea avea cântecul, prin care se vor invoca calităţile excepţionale ale înaintaşilor noştri, ca şi invocarea supranaturalului.

Cântecul deci, este partea romantică a Romantismului, pe care Legionarul îl practică ori de câte ori simte nevoia unei îmbărbătări. Legionarul nu este nici o dată desnădăjduit. Întotdeauna el se va restabili sufleteşte prin cântece şi imnuri de slavă, prin meditaţie şi rugăciuni. El va sta neclintit în faţa adversarilor

săi, după cum neclintit, va sta de strajă la icoană.

Ce altceva sunt icoanele, dacă nu, reprezentarea grafică a lumii de sus, pe care Legionarul o va invoca cu statornicie!

Legionarul este cutezător! El îşi va asuma în mod conştient, acţiuni pline de risc. Lui îi place să înfrunte greul, şi pe cale cinstită, să-l învingă. El este exuberant şi nostalgic, aşa cum sunt sufletele care ard până la incandescenţă. El este veşnic îndrăgostit de nobleţea cauzei sale, ori, toate acestea la un loc, înseamnă partea romantică a doctrinei Legionare, adică o latură foarte utilă din Romantism.

Doctrina Legionară este drumul "EROIC", urcuşul ameţitor, pe care-l suie numai caracterele EROICE.

Legionarul este de-acum o fiinţă completă. El va da lupta sa ideologică cu opozanţii săi, numai pe calea onoarei. El este altruist şi mândru, onest şi plin de devotament, statornic şi neînduplecat.

El este omul sacrificiilor sfinte. El venerează faptele eroilor de altă dată. El nu face uz de şiretlicuri în bătălia cu forţele răului. El preferă să lupte cinstit, atacând totdeauna prin faţă, chiar dacă îşi asumă riscul unei înfrângeri.

"Mai bine mori pe drumul onoarei,

decât să învingi printr'o mişelie"! - Aşa a rostit Corneliu Codreanu Legionarilor săi.

Legionarul trăieşte şi moare (dacă este cazul) EROIC. După ce şi-a învins adversarul, el nu se ascunde de judecată. El se va pune la dispoziţia judecăţii, în mod voluntar. El consimte să plătească cu viaţa, atunci când a fost obligat să ia viaţa cuiva.

Moartea nu este de natură să-l sperie. Dimpotrivă, ştiindu-se cu datoria împlinită, el merge cu seninătate la judecată, şi dacă este cazul - la moarte.

Trăind tot timpul pe linia sacrificiilor, el, Legionarul, duce viaţă de mucenicie, adică, acceptă eroismul în faţa vieţii. Atitudinea şi faptele sale, sunt acte EROICE. Toate acestea, înseamnă partea eroică din complexitatea Romantismului.

Am văzut, aşa dar, cum şi-a găsit Romantismul locul, în cadrul atât de complexei doctrine Legionare.

Creatorul acestei ideologii, Corneliu Codreanu, a trăit toată complexitatea martirajului Legionar. Prin viaţa pe care a dus-o, a fost un sfânt, prin moarte - un EROU.

Exemplar unic al secolului al XX-lea, despre care omenirea va vorbi cu respect.

Viitorul este unul singur, şi este, ori va fi, al acelora care l-au intuit. Cine l-a intuit mai bine decât Corneliu Codreanu? Cine s'a pregătit mai temeinic pentru ziua de mâine?

Răspunsul este unul singur.

CORNELIU CODREANU a intuit viitorul, şi discipolii săi s'au pregătit să-l cucerească!

*

* *

CUPRINS:

Pag.

1. Dimensiunile şi semnificaţia jertfei supreme în cadrul doctrinei legionare 5

2. Asceza în doctrina legionară.....71

3. Romantismul în doctrina legionară 101

De acelaş autor:

"FRUCTE DIN POMUL SERII" - Poezii -

Editura
"Libertatea"
NEW YORK, 1989

P.O.Box 27, New York, N.Y. 11374

LIBERTY PUBLISING HOUSE CORPORATION
NEW YORK 1989